

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 września 2019 roku

Sąd Okręgowy we Wrocławiu w Wydziale III Karnym,

w składzie :

Przewodniczący : Sędzia Paweł Pomianowski

Protokolant : Aleksandra Borowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 2 września 2019 roku we Wrocławiu

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia Stare Miasto Anny Kaniak

sprawy karnej z oskarżenia publicznego:

1. B. D. (1)

ur. (...) w J.

syna H. i A. z d. T.

PESEL (...)

oskarżonego o to, że:

I. w okresie od 1 października 2018 roku do dnia 19 listopada 2018 roku w O. i innych miejscowościach, działając w zamiarze ułatwienia popełnienia przez M. C. (1) i D. C. oraz nieustalonego mężczyzny przestępstwa polegającego na podejmowanym w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadzeniu G. M. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w postaci 500 ton kukurydzy suchej o wartości rynkowej 340.000 zł, S. G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci 280 ton kukurydzy suchej o wartości rynkowej 190.400 złotych, R. S. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci 75 ton kukurydzy suchej o wartości rynkowej 51.000 zł poprzez wprowadzenie w błąd co do tożsamości podmiotu zamawiającego i tym samym możliwości finansowych oraz wywiązania się z transakcji, nawiązał kontakt oraz namówił do współudziału w przestępstwie M. C. (1) i D. C. oraz przekazał im pieniądze na wyżywienie, znalazł mieszkanie w O., z którego następnie usiłowano dokonać tychże przestępstw, przy czym zarzuconego czynu mu przestępstwa dopuścił się w ciągu 5 lat od daty odbycia kary powyżej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za podobne przestępstwo umyślne,

tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

II. w dniu 29 września 2018 roku w K. i W. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 6.475 złotych Firmę (...). M., S. M., J. S. Sp. z j. z/s w W. w ten sposób, że wprowadził w błąd przedstawiciela pokrzywdzonego co do zamiaru wywiązania się z umowy kupna 3500 kilogramów pszenicy ozimej, zamówił wyżej wskazany towar z odroczonym terminem płatności, a następnie odebrał go, przy czym zarzuconego mu przestępstwa dopuścił się w ciągu 5 lat od daty odbycia kary powyżej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za podobne przestępstwo umyślne,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

III. w dniu 22 października 2018 roku w B., działając wspólnie i w porozumieniu z Ł. O., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 3957,53 złotych Hurtownię

(...) z.s. w B. w ten sposób, że podając się za przedstawiciela firmy (...) z/s w S., po wcześniejszym kontakcie telefonicznym zamówił 9 wałków materiałów tapicerskich z odroczonym terminem płatności, wprowadzając w błąd przedstawiciela pokrzywdzonego co do zamiaru wywiązania się z umowy kupna, przy czym

zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się w ciągu 5 lat od daty odbycia kary powyżej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za podobne przestępstwo umyślne,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

2. D. C.

ur. (...) w J.,

syna D. i M. z d. W.

PESEL (...)

3. M. C. (1)

ur. (...) w R.

syna C. i A. z d. W.

PESEL (...)

oskarżonych o to, że:

IV. w okresie od 05 listopada 2018 roku do dnia 19 listopada 2018 roku w O. działając wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłowali doprowadzić G. M. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w postaci 500 ton kukurydzy suchej o wartości rynkowej 340.000 zł, w ten sposób, że wprowadzając sprzedawcę w błąd, iż reprezentują firmę (...) S.A. z/s w U., gmina C., zaoferowali nabycie towaru po cenie 760 złotych za tonę netto z odroczonym terminem płatności 14 dni, po czym korespondencyjnie za pomocą poczty elektronicznej zawarli z nabywcą umowę sprzedaży kukurydzy oraz podjęli, mające na celu odebranie od nabywcy tego towaru za pośrednictwem wynajętych firm transportowych, lecz celu nie osiągnęli z uwagi na policji, przy czym zarzucanego im przestępstwa dopuścili się w ciągu 5 lat od daty odbycia kary powyżej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za podobne przestępstwo umyślne,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

V. w okresie od 05 listopada 2018 roku do dnia 19 listopada 2018 roku w O. działając wspólnie w porozumieniu z inną nieustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłowali doprowadzić S. G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w postaci 280 ton kukurydzy suchej o wartości rynkowej 190.400 zł, w ten sposób, że wprowadzając sprzedawcę w błąd, iż reprezentują firmę (...) S.A. z/s w U., gmina C., zaoferowali nabycie towaru po cenie 720 złotych za tonę netto z odroczonym terminem płatności 14 dni, po czym korespondencyjnie za pomocą poczty elektronicznej zawarli z nabywcą umowę sprzedaży kukurydzy oraz podjęli, mające na celu odebranie od nabywcy tego towaru za pośrednictwem wynajętych firm transportowych, lecz celu nie osiągnęli z uwagi na policji, przy czym zarzucanego im przestępstwa dopuścili się w ciągu 5 lat od daty odbycia kary powyżej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za podobne przestępstwo umyślne,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

VI. w okresie od 05 listopada 2018 roku do dnia 19 listopada 2018 roku w O. działając wspólnie

i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłowali doprowadzić R. S. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w postaci 75 ton kukurydzy suchej o wartości rynkowej 51.000 zł, w ten sposób, że wprowadzając sprzedawcę w błąd, iż reprezentują firmę (...) S.A. z/s w U., gmina C., zaferowali nabycie towaru po cenie 770 złotych za tonę netto z odroczonej terminem płatności 14 dni, po czym korespondencyjnie za pomocą poczty elektronicznej

zawarli z nabywcą umowę sprzedaży kukurydzy oraz podjęli, mające na celu odebranie od nabywcy tego towaru za pośrednictwem wynajętych firm transportowych, lecz celu nie

osiągnęli z uwagi na policję, przy czym zarzucanego im przestępstwa dopuścili się w ciągu 5 lat od daty odbycia kary powyżej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za podobne przestępstwo umyślne,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

I. uznaje oskarżonego **B. D. (1)** za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt

I części wstępnej wyroku, przy czym przyjmuje, iż oskarżony działał w zamiarze ułatwienia popełnienia przez M. C. (1), D. C. oraz nieustalonego mężczyzny opisanego przestępstwa oraz chcąc, aby te osoby to przestępstwo popełniły nakłaniał M. C. (1) i D. C. do tego, a także w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym m.in. wyrokiem Sądu Rejonowego

w J. z dnia 17 lutego 2011 roku, sygn. akt II K 2136/10 za czyny z art. 13

§ 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w ramach kary łącznej 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności wymierzonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Jastrzębiu – Zdroju z dnia 12 marca 2013 roku, sygn. akt II K 1430/12 w okresie od dnia 17 lutego 2016 roku do dnia 15 czerwca 2017 roku, co stanowiło występki z art. 18 § 2 i 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. wymierza mu karę **2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy** pozbawienia wolności;

II. uznaje oskarżonego **B. D. (1)** za winnego popełnienia w warunkach ciągu przestępstw czynów zarzucanych mu w pkt II i III części wstępnej wyroku, a w tym tego,

że:

- w dniu 29 września 2018 roku w K. i W. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 6.475 złotych Firmę (...). M., S. M., J. S. Sp. z j. z/s w W. w ten sposób, że zamówił z odroczonej terminem płatności za ww. kwotę 3.500 kilogramów pszenicy ozimej, a następnie odebrał ją, wprowadzając w błąd przedstawiciela pokrzywdzonego co do zamiaru wywiązania się z umowy sprzedaży i nie płacąc następnie za pobrany towar, przy czym obu zarzucanych mu czynów dopuścił się

w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym m.in. wyrokiem Sądu Rejonowego w Jastrzębiu Zdroju z dnia 17 lutego 2011 roku, sygn. akt II K 2136/10 za czyny z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w ramach kary łącznej 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności wymierzonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Jastrzębiu – Zdroju z dnia 12 marca 2013 roku, sygn. akt II K 1430/12 w okresie od dnia

17 lutego 2017 roku do dnia 15 czerwca 2017 roku, co stanowiło występki z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

- oraz w dniu 22 października 2018 roku w B., działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 3957,53 złotych Hurtownię (...) z.s. w B. w ten sposób, że podając

się za przedstawiciela firmy (...) z/s w S., po wcześniejszym kontakcie telefonicznym, zamówił 9 wałków materiałów tapicerskich z odroczonej terminem płatności, wprowadzając w błąd przedstawiciela pokrzywdzonego co do zamiaru wywiązania się z umowy kupna, przy czym zamówionego towaru nie otrzymał z uwagi na działanie T. H. (1), który nie przystąpił do transakcji i towaru nie wydał, zawiadamiając policję, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach

powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym m.in. wyrokiem Sądu Rejonowego w Jastrzębiu Zdroju z dnia 17 lutego 2011 roku, sygn. akt II K 2136/10 za czyny z art. 13 § 1 k.k. w zw.

z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w ramach kary łącznej 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności wymierzonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Jastrzębiu – Zdroju z dnia 12 marca 2013 roku, sygn. akt II K 1430/12 w okresie od dnia 17 lutego 2017 roku do dnia 15 czerwca 2017 roku, co stanowiło występki z 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z w zw. z art. 64 § 1 k.k.

i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k., przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. wymierza mu karę **1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy** pozbawienia wolności;

III. uznaje oskarżonego **D. C. i M. C. (1)** za winnych tego, że w okresie od dnia 5 listopada do 18 listopada 2018 roku w O., z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie i w porozumieniu z nieustaloną osobą usiłowali doprowadzić różne osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci kukurydzy suchej o łącznej wartości 581.400 złotych w ten sposób, że każdorazowo wprowadzając w błąd zbywców, że reprezentują firmę (...) S.A. z/s w U., gmina C., a także co do zamiaru zapłaty za towar, oferowali nabycie przez siebie towaru po określonych cenach i w określonej ilości z odroczonej 14-dniowym terminem płatności, a w tym, oferując nabycie G. M. kukurydzy suchej w ilości 500 ton po cenie 760 złotych za tonę netto o wartości łącznej 340.000 zł,

S. G. kukurydzy suchej w ilości 280 ton po cenie 720 złotych za

tonę o wartości łącznej 190.400 złotych oraz R. S. (1) kukurydzy suchej

w ilości 75 ton po cenie 680 złotych za tonę o wartości łącznej 51.000 złotych, po czym drogą elektroniczną przesyłali wskazanym pokrzywdzonym projekty umów sprzedaży kukurydzy, które pokrzywdzeni podpisywali, a następnie oskarżeni podejmowali próby mające na celu odebranie od nabywcy tego towaru za pośrednictwem wynajętych firm transportowych, lecz celu nie osiągnęli z uwagi na zachowanie pokrzywdzonych, którzy, nie wydając towaru zawiadomili funkcjonariuszy Policji, przy czym oskarżeni D.

C. i M. C. (1) działali w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc

uprzednio skazanymi, **D. C.** wyrokiem Sądu Rejonowego w Jastrzębiu Zdroju

z dnia 1 kwietnia 2011 roku w sprawie o sygn. akt II K 83/11 za czyn z art. 13 § 1 k.k. w

zw. z art. 279 § 1 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz wyrokiem Sądu Rejonowego

w J. z dnia 24 lipca 2012 roku, sygn. akt II K 578/11 za czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności, które odbył w ramach kary łącznej 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności wymierzonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Jastrzębiu Zdroju z dnia 29 stycznia 2013 roku, sygn. akt II K 910/12 w okresie od dnia 16 marca 2011 roku do dnia 17 maja 2011 roku, od dnia 29 września 2013 roku do dnia 14 września 2015 roku i od 21 grudnia 2016 roku do dnia 2 lipca 2017 roku, **M. C. (1)** wyrokiem Sądu Rejonowego w Żorach z dnia 19 stycznia 2009 roku, sygn. akt II K 532/08 m.in. za czyn z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz za czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Żorach z dnia

14 grudnia 2009 roku, w sprawie o sygn. akt II K 728/07 za czyn z art. 278 § 1 i 5 k.k. w

zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, które to kary odbywał w ramach kary łącznej 1 roku pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Żorach z dnia 10 stycznia

2011 roku, w sprawie o sygn. akt II K 468/10 w okresie od 2 czerwca 2013 roku do dnia

11 grudnia 2013 roku, co stanowiło występki z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w

zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i za to na podstawie

art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu, **D. C.**

karę **1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy** pozbawienia wolności, a **M. C. (1)** karę **2 (dwóch) lat** pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 85 § 1 – 3 k.k. i art. 86 § 1 k.k. łączy oskarżonemu **B. D. (2)** kary pozbawienia wolności orzeczone w pkt I i II części dyspozytywnej wyroku i wymierza mu karę łączną **3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności**;

V. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego **B. D. (1)** obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz Firma (...). M. - S. M. - J. (...) Spółka Jawna z siedzibą w W. kwoty **6.475 (sześć tysięcy czterysta siedemdziesiąt pięć) złotych**;

VI. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza oskarżonym na poczet orzeczonych kar okresy rzeczywistego pozbawienia wolności (zatrzymania i tymczasowego aresztowania), B. D. (1) okres od dnia 12 marca 2019 roku do dnia 13 września 2019 roku, oskarżonemu D. C. od dnia 20 listopada 2018 roku do dnia 25 lipca 2019 roku a M. C. (1) od dnia 20 listopada 2018 roku do dnia 16 kwietnia 2019 roku i od dnia 15 lipca 2019 roku do dnia 25 lipca 2019 roku;

VII. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. D. M., adw. F. M. i adw. J.

M. kwoty po 1254,60 złotych (w tym podatek VAT) tytułem nieopłaconej obrony udzielonej z urzędu;

VIII. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonych w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym odstępuje od wymierzenia im opłaty;

SSO Paweł Pomianowski

UZASADNIENIE

w oparciu o treść art. 423 § 1a k.p.k., w zakresie dot. oskarżonych D. C. i B. D. (1)

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W październiku 2018 roku oskarżony M. C. (1) przebywał w J.. W tym okresie był on osobą bezdomną, mieszkającą u różnych kolegów. Pod koniec października 2018 roku do M. C. (1) zadzwonił z zastrzeżonego numeru telefonu oskarżony B. D. (1), który przedstawił się mu jako B.. Spytał on, czy M. C. (1) nie chce trochę zarobić. M. C. (1) zgodził się ostatecznie na ta propozycję i mężczyźni umówili się na spotkanie w K.. Miało ono miejsce w hotelu. Przy okazji tego spotkania B. D. (1) wyjaśnił M. C. (1), na czym będzie polegało jego zajęcie, za które dostać miał pieniądze. B. D. (1) powiedział mu, że będzie musiał on znaleźć rolników, którzy sprzedadzą mu kukurydzę z odroczone terminem płatności, za którą następnie nie dokonają zapłaty, sami ją sprzedając innym nabywcom. B. D. (1) poinformował jednocześnie M. C. (1), że w tym celu musi pojechać do O., gdzie wynajmie mieszkanie, w którym będzie przebywał w okresie, gdy będzie dzwonił do kontrahentów. M. C. (2) miał na to otrzymać środki pieniężne.

Dowód:

częściowo wyjaśnienia oskarżonego M. C. (1), k. 93-94, 104 – 105, 142 – 143, 236-238, 449, 760-761, 876-877, 1165-1167,

Z M. C. (2), gdy ten przebywał jeszcze w K., kontakt nawiązał też drugi mężczyzna, który kazał mu się zwracać do siebie sformułowaniem „szefie”. Miał on kierować procederem, do którego namawiał M. C. (1) B. D. (1). Mężczyzna ten przyjechał do niego samochodem, po czym wspólnie poszukiwali B. D. (1), który wcześniej podczas spotkania z M. C. (1) pił alkohol. Kiedy go odnaleźli, we trójkę udali się do O., gdzie nieznanemu mężczyźnie zapłacili za pokoje hotelowe w których zatrzymali się M. C. (1) i B. D. (1). Po kilku dniach B. D. (1) polecił M. C. (1) wynajęcie mieszkania w O. i wskazał mieszkanie przy ul. (...). W dniu 1 listopada 2018 roku B. D. (1) i M. C. (1) razem udali się na miejsce, zapłacili właścicielce mieszkania K. L. (1) ustaloną, a posiadaną przez B. D. (1) kwotę 2.000 zł tytułem wynajmu mieszkania i dodatkowe 1.500 zł tytułem kaucji, po czym M. C. (1) wprowadził się do mieszkania. B. D. (1) nie zamieszkał w tym lokalu. Umowa najmu została zawarta przez M. C. (1) na jego dane osobowe w dniu 3 listopada 2018 roku. Od tego momentu M. C. (1) mieszkał w tym mieszkaniu, czekając na sygnał, kiedy ma rozpocząć swoje zadanie. W tym czasie B. D. (1) wrócił do J..

Dowód:

częściowo wyjaśnienia oskarżonego M. C. (1), k. 93-94, 104 – 105, 142 – 143, 236-238, 449, 760-761, 876-877, 1165-1167,

zeznania świadka K. L. (1) k. 278 – 279,

zeznania świadka K. L. (2), k. 744-745

zeznania świadka M. Ł. k. 747 – 748.

W dniu 25 października 2018 roku Zakład Karny w J. opuścił D. C.. Po opuszczeniu zakładu karnego oskarżony nie miał stałego miejsca zamieszkania. Kilka dni później, po 1 listopada 2018 roku w J. z D. C. na spotkanie pod sklepem (...) umówił się B. D. (1), który przedstawił się mu jako B.. B. D. (1), szukał osoby, która pomoże M. C. (1) w sprzedaży kukurydzy, którą miał wcześniej zamówić M. C. (1). Na tym spotkaniu zaproponował D. C., iż może trochę zarobić. D. C. zgodził się, gdyż po wyjściu z zakładu karnego nie miał pieniędzy. Otrzymał od B. D. (1) bilety i zgodnie z jego poleceniem dnia 3 listopada 2018 roku udał się do O.. Na dworcu PKP w O. czekał na niego M. C. (1), który poinformowany został wcześniej, że przyjedzie do niego jeszcze jedna osoba. Następnie M. C. (1) i D. C. udali się do mieszkania przy ul. (...), gdzie wspólnie zamieszkali. Po krótkim czasie M. C. (1) wyjechał na kilka dni do J.. Do O. wrócił w dniu 13 listopada 2018 roku.

Dowód:

częściowo wyjaśnienia oskarżonego D. C. k. 113 – 115, 129-130, 144-145, 233-235, 433, 758-759, 851, 913-914, 1163-1165,

W tym czasie w mieszkaniu przy ul. (...) w O. ponownie pojawił się mężczyzna, do którego M. C. (2) i D. C. zwracali się słowami „szef”. Poleciał on M. C. (2) zakupić laptopa w lombardzie, a także zakupić telefony komórkowe, z których miał M. C. (1) korzystać w kontaktach z kontrahentami. Następnie mężczyzna ten poinformował M. C. (2) i D. C. dokładnie, co będą robić. M. C. (1) miał założyć swoje konto internetowe, dzięki któremu miał się kontaktować z dostawcami, a także do nich dzwoniąc i przedstawiając się jako przedstawiciel firmy (...), dokonującej skupu kukurydzy. Miał przy tym przedstawiać się M. C. (1) swoim imieniem i nazwiskiem. Osoba o pseudonimie „szef” poinstruowała przy tym M. C. (1), jakiej treści rozmowy handlowe ma dokładnie prowadzić. D. C. miał natomiast dzwonić do firm, które zajmowały się skupem kukurydzy, oferując im kukurydżę, którą miał zakupywać M. C. (2). Środki pieniężne na wynajem mieszkania, żywność, a także zakup laptopa i telefonów komórkowych wraz z kartami SIM służących do kontaktów ze sprzedawcami kukurydzy przekazał M. C. (2) i D. C. instruujący ich mężczyzna.

Dowód:

częściowo wyjaśnienia oskarżonego D. C. k. 113 – 115, 129-130, 144-145, 233-235, 433, 758-759, 851, 913-914, 1163-1165,

częściowo wyjaśnienia oskarżonego M. C. (1), k. 93-94, 104 – 105, 142 – 143, 236-238, 449, 760-761, 876-877, 1165-1167.

Po takim instruktażu M. C. (1) zaczął kontaktować się z rolnikami, których ustalił, iż zajmują się hodowlą kukurydzy. I tak, M. C. (2) skontaktował się z G. M., R. S. (1) oraz S. G., proponując im, że kupi od nich kukurydżę i przedstawiając się każdorazowo jako przedstawiciel firmy (...). M. C. (2) oferował tym rolnikom korzystne ceny kupna kukurydzy, prosząc o możliwość zapłaty w odroczonej terminem zapłaty. W tym czasie w mieszkaniu przebywał również mężczyzna o pseudonimie „szef”, który cały czas nadzorował i instruował M. C. (2) i przygotowywał na kupionym laptopie pisemne projekty umów sprzedaży kukurydzy, w których jako strona kupująca wskazana została firma (...), a

M. C. (2) jako jej pełnomocnik. Następnie takie projekty umów, po ustaleniu ceny zakupu oraz odroczonego terminu płatności, M. C. (2) ze swojej skrzynki mailowej przesyłał do sprzedawców.

Dowód:

częściowo wyjaśnienia oskarżonego D. C. k. 113 – 115, 129-130, 144-145, 233-235, 433, 758-759, 851, 913-914, 1163-1165,

częściowo wyjaśnienia oskarżonego M. C. (1), k. 93-94, 104 – 105, 142 – 143, 236-238, 449, 760-761, 876-877, 1165-1167,

zeznania świadka Ł. N. k. 2-3,

zeznania świadka S. G. k. 239 – 240,

zeznania świadka R. S. (1) k. 248 – 249,

zeznania świadka G. M. k. 257 – 260,

wydruki umów sprzedaży kukurydzy k. 244 – 247, 250 – 251, 262 – 263, 266 – 267, 6-13,

wiadomości e-mail, k. 5, 243, 261,

I tak M. C. (2) ostatecznie ustalił transakcję sprzedaży kukurydzy z R. S. (1) na 75 ton kukurydzy po 770 złotych za tonę (wartość rynkowa tej kukurydzy wynosiła 51.000 zł), ze S. G. na 280 ton kukurydzy po 770 złotych za tonę (wartość rynkowa wynosiła łącznie 190.400 zł) oraz z G. M. na 500 ton kukurydzy po 760 złotych za tonę (wartość rynkowa wynosiła 340.000 zł). Jednocześnie S. G. i R. S. (1) podpisali przesłane im egzemplarze umów i odesłali mailem M. C. (1).

Dowód:

częściowo wyjaśnienia oskarżonego D. C. k. 113 – 115, 129-130, 144-145, 233-235, 433, 758-759, 851, 913-914, 1163-1165,

częściowo wyjaśnienia oskarżonego M. C. (1), k. 93-94, 104 – 105, 142 – 143, 236-238, 449, 760-761, 876-877, 1165-1167,

zeznania świadka Ł. N. k. 2-3,

zeznania świadka S. G. k. 239 – 240,

zeznania świadka R. S. (1) k. 248 – 249,

zeznania świadka G. M. k. 257 – 260,

wydruki umów sprzedaży kukurydzy k. 244 – 247, 250 – 251, 262 – 263, 266 – 267, 6-13,

wiadomości e-mail, k. 5, 243, 261,

Równolegle M. C. (1) nawiązywał kontakty z firmami transportowymi, które miały dokonać odbioru zakupionej od R. S. (2), S. G. i G. M. kukurydzy i przetransportowania jej do skupu kukurydzy, gdzie miała zostać sprzedana.

Dowód:

częściowo wyjaśnienia oskarżonego D. C. k. 113 – 115, 129-130, 144-145, 233-235, 433, 758-759, 851, 913-914, 1163-1165,

częściowo wyjaśnienia oskarżonego M. C. (1), k. 93-94, 104 – 105, 142 – 143, 236-238, 449, 760-761, 876-877, 1165-1167,

zeznana świadka M. K. k. 271 – 272

W dniu 14 listopada 2018 roku G. M., chcąc potwierdzić tożsamość osoby podającej się za przedstawiciela firmy (...), skontaktował się z Ł. Z. Kierownika D. (...) w Surowce firmy (...) S.A. Ten zaprzeczył jakoby M. C. (1) był przedstawicielem firmy i poinformował, iż jest to próba wyłudzenia towaru. W dniu 15 listopada 2018 roku z firmą (...) S.A. skontaktował się z kolei S. G., który także chciał potwierdzić tożsamość osoby podającej się za przedstawiciela tej firmy. Został on poinformowany o prawdopodobnej próbie wyłudzenia towaru przez osobę podającą się za pracownika firmy (...) oraz, że sprawa zostanie zgłoszona na Policję, ponieważ jest to już drugi taki przypadek.

Dowód:

zeznania świadka Ł. N. k. 2-3

zeznania świadka G. M. k. 257 – 260,

zeznania świadka S. G. k. 239 – 240.

W międzyczasie mężczyzna o pseudonimie „szef” polecił D. C., aby założył konto w Banku (...), co D. C. uczynił. Po powrocie do mieszkania mężczyzna ten odebrał od D. C. wszystkie dokumenty związane z rachunkiem bankowym. W tym też czasie zgodnie z poleceniem tego samego mężczyzny D. C. kontaktował się ze skupami kukurydzy, aby ustalić możliwość sprzedania kukurydzy i jej ceny. Ostatecznie D. C. w rozmowach handlowych ze skupem kukurydzy ustalili cenę sprzedaży na kwotę 470 zł za tonę. Umowa miała zostać spisana podczas dostarczenia kukurydzy do skupu. Mężczyzna posługujący się pseudonimem „szef” obiecał D. C. kwotę 4.500 zł. jeżeli uda się im sprzedać kukurydzę.

M. C. (1) i D. C. wiedzieli, iż rolnicy, od których miała być nabyta przez M. C. (2) kukurydza nigdy nie mają otrzymać zapłaty, zaś poszczególni sprawcy mają podzielić się uzyskanymi ze sprzedaży do skupu kukurydzy pieniędzmi.

Dowód:

częściowo wyjaśnienia oskarżonego D. C. k. 113 – 115, 129-130, 144-145, 233-235, 433, 758-759, 851, 913-914, 1163-1165,

częściowo wyjaśnienia oskarżonego M. C. (1), k. 93-94, 104 – 105, 142 – 143, 236-238, 449, 760-761, 876-877, 1165-1167,

zeznania świadka A. K. (2) k. 297 - 298

W wyniku uzyskanych od firmy (...) informacji, iż M. C. (2) podszył się pod przedstawiciela firmy (...), pokrzywdzeni nie wydali ostatecznie M. C. (2) kukurydzy, którą mieli mu sprzedać. W wyniku zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa zostało ustalone miejsce pobytu M. C. (2) i D. C., a następnie w dniu 20 listopada 2018 roku zostali oni zatrzymani w mieszkaniu przy ul. (...) w O..

Dowód:

protokół przeszukania k. 4349

protokół zatrzymania osoby k. 50 – 51, k. 52 – 53.

W dniu 17 października 2018 roku do Ł. O. zamieszkałego w J., zadzwonił B. D. (1). Znali się oni z widzenia, gdyż pochodzili z jednej miejscowości. B. D. (1) zaproponował Ł. O., aby przyjechał do niego do miejscowości K., bo ma dla niego propozycję zarobkową. Następnego dnia mężczyźni spotkali się na (...) w K., po czym udali do mieszkania wynajmowanego przez oskarżonego B. D. (1). Ł. O. zwracał się do B. D. (1) określeniem (...). Następnego dnia B. D. (1) pokazał Ł. O. próbnik z materiałami tapicerskimi i polecił Ł. O., aby ten udał się do firmy (...) w miejscowości B. i dokonał zakupu 5 wałków materiału oraz poprosił o wystawienie faktury na dane firmy PHU (...). B. D. (1) poinformował Ł. O., iż taka firma jak PHU (...) istnieje i oni się pod nią podszyją. B. D. (1) chciał na początek zamówić towar z płatnością gotówką, aby po zapłaceniu za niego, zamówić kolejną, większą partię towaru już z odroczonym terminem płatności, za którą już by nie zapłacił. B. D. (1) wiedział, iż całkowicie nowy klient nie otrzyma od razu towaru z odroczonym terminem płatności. O swoich zamiarach B. D. (1) poinformował Ł. O., który zgodził się na podjęcie takich działań.

Dowód:

zeznania świadka Ł. O. k. 555 -557, 571-572,

zeznania świadka T. H. (2) k. 513 – 514,

faktura nr (...).2018 wraz z zapiskami, k. 522,

protokół przeszukania, k. 526-528,

dowody rzeczowe, k. 529,

Następnie Ł. O. pojechał do siedziby firmy (...) i tam zaproponował jej przedstawicielom współpracę, zamawiając na początek 5 wałków materiałów tapicerskich, zgodnie z poleceniem B. D. (1). Na ten cel B. D. (1) dał wcześniej Ł. O. kwotę 2.500 złotych w gotówce. Przedstawiciel firmy (...) poinformował Ł. O., iż na początku współpracy sprzedawany jest towar jedynie za gotówkę, a dopiero po sprawdzeniu nowego kontrahenta będzie można zamawiać towar z odroczonym terminem płatności. Ł. O., wiedząc o tym, zamówił pierwszy towar, po czym zapłacił za niego otrzymaną wcześniej gotówką w kwocie 2.078,70 zł, dostając fakturę wystawioną na PHU (...). Jednocześnie w celu odebrania towaru z firmy (...) skontaktował się zgodnie z poleceniem B. D. (1) z I. L., który wykonywał usługi transportowe. Następnie razem z I. L., Ł. O. odebrał towar z Hurtowni (...), który tego samego dnia, wieczorem przekazany został ostatecznie osobie przysłanej przez B. D. (1).

Dowód:

zeznania świadka Ł. O. k. 555 -557, 571-572,

zeznania świadka T. H. (2) k. 513 – 514,

faktura nr (...).2018 wraz z zapiskami, k. 522,

zeznania świadka I. L. k. 568 – 569,

protokół przeszukania, k. 526-528,

dowody rzeczowe, k. 529.

Następnie, w dniu 22 października 2018 roku, zgodnie z wcześniejszymi ustaleniami, Ł. O. ponownie udał się hurtowni (...) i powiedział jej pracownikom, iż chce zakupić kolejne 9 wałków materiału tapicerskiego, tym razem z odroczonym na 21 dni terminem płatności. B. D. (1) i Ł. O. nadal planowali, iż w razie otrzymania towaru z odroczonym terminem płatności za niego nie zapłacą, a pieniędzmi pochodzącymi ze sprzedaży towaru podzielą się między sobą. Ł. O. nie miał przy sobie żadnej gotówki. Cenę za 9 wałków materiałów tapicerskich, zamówionych przez Ł. O. przedstawiciel firmy

(...) wyciżył na łączną kwotę 3.957,53 zł. Właściciel firmy (...) sprzedaż tych wałków z odroczonym terminem płatności uzależnił od okazania pieczętki firmy (...) z pełną jej nazwą. Ł. O. takiej pieczętki nie miał, o czym poinformował przedstawiciela firmy (...). Jednocześnie zapewnił, iż taką pieczętkę ma inna osoba z firmy i ją zorganizuje, po czym wrócił do mieszkania, gdzie poinformował o wszystkim B. D. (1).

Dowód:

zeznania świadka Ł. O. k. 555 -557, 571-572,

zeznania świadka T. H. (2) k. 513 – 514,

faktura nr (...).2018 wraz z zapiskami, k. 522,

protokół przeszukania, k. 526-528,

dowody rzeczowe, k. 529.

Ostatecznie B. D. (1) nie udało się w tym samym dniu zdobyć właściwej pieczętki. Polecił on jednak tego samego dnia Ł. O. pojechać ponownie do hurtowni (...) i spróbować zakupić ten sam towar bez pieczętki z odroczonym terminem płatności. Ł. O. udał się zatem ponownie do firmy (...). W międzyczasie właściciel firmy (...) sprawdził dane firmy podane przez Ł. O. i ustalił, że taka firma nie działa na rynku. Pracownicy firmy (...), domyślając się, że jest to próba wyłudzenia towaru i widząc ponownie Ł. O. w firmie, zamawiającego ponownie, pomimo braku pieczętki towar z odroczonym terminem płatności, wezwali Policję. Przybyli na miejsce funkcjonariusze Policji zatrzymali Ł. O..

Dowód:

zeznania świadka T. H. (2) k. 513 - 514

zeznania świadka Ł. O. k. 555 -557, 571 – 573,

protokół zatrzymania Ł. O., k. 518,

protokół przeszukania osoby, k. 519-521,

protokół przeszukania, k. 526-528,

dowody rzeczowe, k. 529,

faktura nr (...).2018 wraz z zapiskami, k. 522.

W dniach 26-27 października 2018 roku B. D. (1) nawiązał telefoniczny kontakt z D. K. - pracownikiem działu sprzedaży nasion firmy (...). M., S. M., J. (...) Sp. jawna w W.. B. D. (1) poinformował, D. K., iż chce zamówić w tej spółce nasiona. Rozmów telefonicznych było kilka i dotyczyły one wyboru i ostatecznej ceny zakupu przez B. D. (1) tychże nasion. Ostatecznie B. D. (1) zdecydował się na nasiona pszenicy ozimej w ilości 3.500 kg w cenie 6.475 złotych. Jednocześnie B. D. (1) ustalił z D. K., iż płatność nastąpi przelewem w terminie 14 dni od dnia wystawienia faktury VAT. B. D. (1) podał dane do faktury: Gospodarstwo Rolne (...), (...)-(...) Ł., nr NIP 633 200 54 85. Dane adresowe nie były prawidłowe. B. D. (1), ustalając zakup nasion z odroczonym terminem płatności, nie miał zamiaru po ich otrzymaniu zapłaty za te nasiona.

Dowód:

zeznania świadka D. K. k. 577,

zeznania świadka K. K. k. 817,

zeznania świadka Z. M., k. 818,

protokół zatrzymania rzeczy, k. 820-824,

protokół przeszukania, k. 526-528,

dowody rzeczowe, k. 529,

Faktura VAT nr (...) k. 529, 825.

Spółka (...) w W. wystawiła B. D. (1) fakturę VAT datowaną na dzień 29 września 2018 roku, po czym towar zamówiony przez B. D. (1) został dostarczony samochodem służbowym firmy (...) pod adres wskazany w rozmowie telefonicznej przez B. D. (1), tj. do miejscowości O. i odebrany przez B. D. (1), który wylegitymował się swoim dowodem osobistym. Po jego otrzymaniu B. D. (1) przestał się kontaktować ze spółką (...). Nie zapłacił również, zgodnie ze swoim planem, za otrzymany towar. W dniu 26 kwietnia 2019 roku pełnomocnik spółki (...) wystosował do oskarżonego B. D. (1) pisemne wezwanie do zapłaty. Wezwanie to nie zostało doręczono, gdyż adres podany przez oskarżonego nie istniał w rzeczywistości. Faktura wystawiona na B. D. (1) do dnia dzisiejszego nie została opłacona.

Dowód:

zeznania świadka D. K. k. 577,

zeznania świadka K. K. k. 817,

zeznania świadka Z. M., k. 818,

protokół zatrzymania rzeczy, k. 820-824,

protokół przeszukania, k. 526-528,

dowody rzeczowe, k. 529,

Faktura VAT nr (...) k. 529, 825,

Pisemne wezwanie do zapłaty wraz z kopią przesyłki, k.

Oskarżony B. D. (1) urodził się w dniu (...) w J.. Oskarżony ma wykształcenie zawodowe, z zawodu jest ślusarzem - mechanikiem. Jest kawalerem, nie ma nikogo na utrzymaniu. Przed zatrzymaniem utrzymywał się z prac dorywczych jako pracownik fizyczny. Oskarżony był wielokrotnie karany sądownie.

Dowód:

dane o karalności k. 857 – 860

wyjaśnienia oskarżonego B. D. (1), k. 658 – 659.

Oskarżony D. C. urodził się (...) w J.. Oskarżony ma wykształcenie podstawowe. Jest kawalerem, bezdzietnym, nie ma nikogo na utrzymaniu. Przed zatrzymaniem utrzymywał się z prac dorywczych. Oskarżony był karany sądownie.

Dowód:

dane o karalności k. 179 – 181,

wyjaśnienia oskarżonego D. C., k. 113 – 114

Oskarżony D. C. nie jest chory psychicznie w rozumieniu psychozy obecnie i nie był chory psychicznie w krytycznym czasie. Rozpoznano jednak upośledzenie umysłowe w stopniu lekkim. Nie jest uzależniony od jakichkolwiek środków psychoaktywnych. Oskarżony rozumie, iż zarzucany mu czyn jest czynem karalnym, a jego działania były ukierunkowane na określony cel. Oskarżony zdaniem biegłych, był w stanie zrozumieć, że działania które podejmował, stanowią przedmiot czynu zabronionego. Zdaniem biegłych psychiatrów w krytycznym czasie oskarżony D. C. miał ograniczoną, lecz nie w stopniu znacznym, zdolność do rozpoznania znaczenia swoich czynów i pokierowania swoim postępowaniem. D. C. miał w czasie czynu poczytalność nieznacznie ograniczoną, nie zachodziły więc warunki z art. 31 § 1 i 2 k.k.

Dowód:

opinia psychiatryczno – sądowa, k. 692 – 695.

Oskarżony **B. D. (1)** w postępowaniu przygotowawczym w czasie składania swoich pierwszych wyjaśnień wskazał, iż nie przyznaje się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Oświadczył także, iż korzysta z prawa do odmowy składania wyjaśnień i nie będzie udzielał odpowiedzi na zadawane mu pytania.

Podczas konfrontacji z oskarżonym D. C., a także podczas kolejnego przesłuchania w charakterze podejrzanego, oskarżony B. D. (1) wyjaśniał, iż podtrzymuje, że nie przyznaje się do zarzucanych mu czynów.

W toku postępowania sądowego B. D. (1) wyjaśniał, iż nie przyznaje się do zarzucanych mu czynów, nie będzie składał wyjaśnień i nie będzie odpowiadał na zadawane przez kogokolwiek pytania.

Oskarżony **D. C.** w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów.

Podczas pierwszego przesłuchania w charakterze podejrzanego D. C. wyjaśniał, iż kilka dni po wyjściu z zakładu karnego, które miało miejsce 25 października 2018 roku, spotkał się z mężczyzną o imieniu B. przy sklepie (...) w J.. Mężczyzna ten spytał, czy nie chce zarobić, na co oskarżony przystał. Oskarżony otrzymał od mężczyzny bilety na busa i pociąg, które pozwoliły mu w dniu 3 listopada 2018 roku dotrzeć do O.. Tam D. C. spotkał się z oskarżonym M. C. (1) i wspólnie udali się do wynajmowanego przez niego mieszkania na ul. (...). Tam C. wyjaśnił D. C., iż będzie musiał założyć konto bankowe i dzwonić do punktów skupu, żeby znaleźć nabywcę na kukurydzę, która zostanie wyludzona. Oskarżony wyjaśniał dalej, iż do mieszkania często przychodził mężczyzna, którego C. nazywał (...). Korzystał on z laptopa zakupionego przez C. w lombardzie i wysyłał w ten sposób podrobione umowy kupna kukurydzy rolnikom, z którymi wcześniej kontaktował się C.. M. C. (1) kontaktował się także z firmami transportowymi w celu znalezienia transportu dla wyludzonej kukurydzy. Oskarżony wyjaśniał, że w dniu 16 listopada 2018 roku (...) polecił oskarżonemu założyć rachunek bankowy w banku (...), co ten uczynił. Po powrocie do mieszkania przekazał wszystkie dokumenty związane z rachunkiem (...). Ponadto tego dnia oskarżony wykonał telefon do punktu skupu, z którym ustalił cenę sprzedaży wyludzonej kukurydzy na 470 zł za tonę. Oskarżony wyjaśniał dalej, iż po skończonej transakcji miał otrzymać 4500 zł przelewem na swój rachunek bankowy, do czego ostatecznie nie doszło, ponieważ oskarżeni zostali zatrzymani przez Policję.

Podczas kolejnego przesłuchania w charakterze podejrzanego D. C. wyjaśniał, iż podtrzymuje w całości złożone przez siebie wyjaśnienia. Rozpoznał on także na okazanej mu tablicy poglądowej mężczyznę, którego zdjęcie oznaczone zostało numerem 3. Z urzędu stwierdzono, iż zdjęcie to przedstawiało B. D. (1). Oskarżony wyjaśniał, iż jest to mężczyzna którego nazywał B. i z którym spotkał się przy sklepie (...) w J. i który zapytał go czy chce zarobić oraz skierował do O..

Podczas kolejnego przesłuchania oskarżony wyjaśniał, iż (...) pracował gdzieś na budowie, która znajdowała się niedaleko restauracji (...) w O.. Nie rozpoznał on natomiast (...) na przedstawionej tablicy poglądowej i nie rozpoznał pojazdu należącego do (...) na okazanym mu zdjęciu. Wyjaśniał także, iż (...) odebrał mu telefon komórkowy około

1.5 – 2 tygodni przed zatrzymaniem. W dalszej kolejności oskarżony wyjaśniał, iż jest osobą bezdomną i potrzebował pieniędzy, dlatego zdecydował się na współpracę z B., (...) i C..

W toku dalszego postępowania oskarżony wyjaśniał, iż dowiedział się o zatrzymaniu mężczyzny, który znał się z C.. Oskarżony wyjaśnił, iż ten zatrzymany mężczyzna przebywając w celi słyszał, jak mężczyzna ten będąc na spacerunku krzychał, aby D. C. wycofał swoje zeznania, a jak nie to będzie „zajebany na J.”. Oskarżony wyjaśniał, iż sytuacja ta miała miejsce na początku kwietnia, po przeniesieniu do innej celi. D. C. słowa te traktował jako groźbę i wywołały one w nim obawę, iż mogą zostać spełnione. Z okna oskarżony dojrzał, iż mężczyzna ten na spacerunku, który do niego tak krzychał, to wspomniany wcześniej B.. Kiedy oddziałowy usłyszał ten krzyk, zarządził przeniesienie oskarżonego.

Podczas konfrontacji oskarżonego D. C. z oskarżonym B. D. (1), D. C. wyjaśniał, iż nie podtrzymuje już swoich wcześniejszych wyjaśnień. Wyjaśniał za to, iż został zastraszony i uderzony w głowę na komendzie w C., stąd wynikły wcześniejsze wyjaśnienia, w których wskazywał także na osobę (...). Oskarżony zapewniał, iż w ogóle nie zna B. i wyjaśniał w ten sposób, włącznie ze wskazaniem B. D. (1) na tablicy pogładowej, tylko z obawy przed policjantami. Dalej wyjaśniał, iż w J. spotkał C. i on zaprosił go do odwiedzin w O.. Odnośnie wydarzeń w zakładzie karnym pomiędzy D. a C., oskarżony wyjaśniał, iż tak naprawdę B. „tylko sobie żartował” i z B. D. (1) widzieli się u fryzjera, to znaczy B. był u fryzjera, a cela oskarżonego znajduje się naprzeciwko, dlatego rozmawiali sobie przez okno.

W toku postępowania sądowego oskarżony D. C. wyjaśniał, iż przyznaje się do wszystkich zarzuconych mu czynów i podtrzymuje swoje drugie, poprawione wyjaśnienia, wskazując, że nie zna B. D. (1). Wyjaśnił przy tym, iż pierwszy raz widzieli się w Zakładzie Karnym, kiedy to zawołał go do okna i powiedział, aby wycofał zeznania. Oskarżony twierdził, iż B. D. (1) nie wyzywał go i nie groził mu, a zastraszony był za to na komendzie Policji w C., gdzie także go bito. To właśnie to zdarzenie miało spowodować, iż wcześniejsze wyjaśnienia odbiegały znacznie treścią od tych złożonych później. Oskarżony D. C. wyjaśniał także, iż nie pamięta kto podszedł do niego przy sklepie (...) w J., ale nie był to B. D. (1). Oskarżony wyjaśniał dalej, iż nie jest w stanie powiedzieć, czemu wskazał B. D. (1) na tablicy pogładowej w toku postępowania przygotowawczego. Dalej oskarżony wyjaśniał, iż tak naprawdę w Zakładzie Karnym były kierowane w jego stronę groźby, ale nie pochodziły one od B. D. (1), a od innego mężczyzny. D. C. wyjaśniał także, iż nie boi się D., podtrzymuje swoje wyjaśnienia złożone podczas konfrontacji z B. D. (1). Tłumaczył, iż nie zdawał sobie sprawy, że robota której się podejmował będzie polegała na oszustwie.

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego wina oskarżonych, sprawstwo, jak i okoliczności popełnienia zarzucanych im czynów nie budziły wątpliwości.

Sąd swoje ustalenia faktyczne oparł przede wszystkim na zeznaniach świadków Ł. N., G. M., S. G., R. S. (1), K. L. (1), Ł. O., T. H. (2), K. L. (2), K. L. (1), M. Ł., K. K., D. K., M. K., A. K. (2) oraz I. L.. Sąd w dużej części oparł się również na wyjaśnieniach oskarżonych D. C. i M. C. (1) złożonych przez nich w toku postępowania przygotowawczego. Sąd uwzględnił również jako w całości wiarygodną przedstawioną i ujawnioną w sprawie opinię sądowo psychiatryczną dotyczącą oskarżonego D. C..

Istotne dowody w sprawie stanowiły także ujawnione faktura VAT nr (...) wystawiona przez firmę (...). M., S. M., J. (...) Sp. jawna oraz kopia faktury nr (...).2018 wystawiona przez Hurtownię (...). Sąd oparł się również na protokołach zatrzymania rzeczy i protokołach przeszukania, w tym mieszkania w K., wynajmowanego przez B. D. (1).

W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonych D. C. i M. C. (1) odnoszące się do przebiegu zdarzeń związanych z usiłowaniem oszustwa na szkodę G. M., S. G. oraz R. S. (1) złożone w początkowej fazie postępowania przygotowawczego należało uznać w dużej części za wiarygodne. Zdaniem Sądu, były one w wielu elementach spójne, logiczne, wzajemnie się uzupełniały oraz znajdowały potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. I na ocenę tychże pierwszych wyjaśnień M. C. (1) ostatecznie nie wpływał fakt, iż dopiero w drugich właściwie swoich wyjaśnieniach sprecyzował on, iż działania B. D. (1) ograniczyły się tak naprawdę do zwerbowania go w miejscowości J. i pomocy w wynajęciu mieszkania w O., pozostałe zaś działania podejmował z nimi już mężczyzna o pseudonimie

„szef”. Taki przebieg zdarzenia potwierdził bowiem również D. C. i brak było dowodów na to, iż działania B. D. (1) wychodziły poza ten zakres. Zgodnie zatem obaj oskarżeni wskazali, iż właśnie B. D. (1) ich zwerbował, powodując, iż ostatecznie zjawili się w O. w celu dokonania wyłudzenia. M. C. (1) i D. C. zgodnie również w tej fazie postępowania przyznawali, iż wiedzieli od początku, że proceder, w którym wezmą udział będzie miał charakter wyłudzenia i nie będzie miał nic wspólnego z legalną działalnością, czy pracą zarobkową. Co więcej, podkreślali oni zgodnie, iż o takim charakterze zadania, które miało być im powierzone wiedział również doskonale, werbujący ich do tego zadania B. D. (1), posługujący się imieniem (...), (...). Wyjaśnienia tych oskarżonych ze śledztwa wzajemnie się uzupełniały, tworząc logiczną całość. Obaj zgodnie też wskazywali na obecność w mieszkaniu, osoby kierującej całym przedsięwzięciem, która miała posługiwać się pseudonimem „szef”, a także spójnie przedstawiali podziału ról przy dokonywaniu tego przestępstwa. W ich zgodnych relacjach M. C. (1) nawiązywał kontakt z rolnikami zainteresowanymi sprzedażą kukurydzy oraz z firmami transportowymi, D. C. założył zaś rachunek bankowy oraz poszukiwał zbytu dla wyłudzonej kukurydzy, a nieustalony do tej pory „szef” kierował tymi działaniami, nadzorował je, zapewniał środki finansowe związane z ponoszonymi kosztami oraz zajmował się sporządzaniem umów i wysyłaniem ich rolnikom. Działania zaś B. D. (1), ograniczały się ich zdaniem, do ich zwerbowania, pomocy w wynajęciu mieszkania, przekazaniu M. C. (1) pieniędzy na pierwsze dni pobytu, w tym wynajęcie lokalu.

Wyjaśnienia tych oskarżonych z pierwszej fazy śledztwa znajdowały również odzwierciedlenie w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, w tym w zeznaniach pokrzywdzonych, którzy mówili o osobie o danych M. C. (1), który proponował im zakup od nich kukurydzy, czy też powoływali się na dokumenty im przesyłane, w których pojawiały się dane M. C. (2). Wszyscy trzej mężczyźni zgodnie zeznawali przy tym, iż M. C. (1) nawiązał z nimi kontakt telefoniczny, podając się za pracownika firmy (...) i proponował im kupno kukurydzy, a następnie otrzymali na adres elektroniczny umowę sprzedaży kukurydzy w cenie wyższej niż rynkowa. Świadek S. G. i G. M. skontaktowali się ponadto w tej sprawie z Ł. N. – przedstawicielem firmy (...), który zaprzeczył, jakoby M. C. (1) był przedstawicielem firmy. Sąd ocenił zeznania G. M., S. G. i R. S. (1) za spójne i logiczne. Znajdowały one ponadto potwierdzenie w pozostałym zebranych w sprawie materiale dowodowym, w tym w logicznych zeznaniach świadka Ł. N., rzeczywistego przedstawiciela firmy (...), który przyznał, iż w tej sprawie rzeczywiście skontaktowali się z nim dwaj pokrzywdzeni rolnicy, a wspólna analiza sytuacji doprowadziła do przeświadczenia, iż osoba o danych M. C. (2), podająca się za pełnomocnika firmy (...) w rzeczywistości chce wyłudzić od rolników kukurydzę bez zamiaru zapłacenia za nią. Sąd dał przy tym w pełni wiarę zeznaniom świadka Ł. N., uznając je za logiczne i spójne, w tym w zakresie ceny rynkowej kukurydzy.

Na określoną rolę D. C. wskazywały z kolei, poza wyjaśnieniami M. C. (1), również chociażby zeznania świadka A. K. (2), która potwierdziła, iż skontaktował się z nią D. C. oferując sprzedaż kukurydzy w ilości 850 ton.

Sąd uznał tym samym zeznania wskazanych osób za wiarygodne i spójne, znajdujące potwierdzenie w zebranych w sprawie materiale dowodowym. Okolicznościom tym zresztą nie przeczyli sami oskarżeni M. C. (1) oraz D. C.. Wskazywane fakty, znajdowały także pełne oparcie w zebranej w sprawie dokumentacji, w tym w przesyłanych umowach, wydrukach mailowych.

Fakt z kolei, iż oskarżeni D. C. i M. C. (1) przebywali wspólnie w mieszkaniu w O. potwierdzały także zeznania świadków K. L. (2) i K. L. (1), właścicielki mieszkania, która potwierdziła, iż w dniu 3 listopada 2018 roku, kiedy przysłała do mieszkania przy ul. (...), przebywał tam poza M. C. (1) drugi mężczyzna, który przedstawił się jej jako D. C.. I te zeznania Sąd ocenił jako spójne i logiczne.

Na ocenę pierwszych wyjaśnień oskarżonego M. C. (1) nie wpływały zresztą, zdaniem Sądu, okoliczności związane ze sposobem, w jaki oskarżony ostatecznie dotarł do O., z kim podróżował, gdzie zatrzymał się dokładnie w K., a następnie w O.. Nie bez znaczenia był bowiem w tym kontekście chociażby fakt, iż miał M. C. (1) pił wówczas podczas spotkania z B. D. (1) alkohol, co mogło zaburzyć w jego relacjach pewną chronologię zdarzeń. Nie mniej jednak akurat te okoliczności miały drugorzędne znaczenie. M. C. (1) nie miał natomiast wątpliwości, iż to właśnie B. D. (1), którego rozpoznał następnie w trakcie okazania wizerunku, jako pierwszy nawiązał z nim kontakt w tej sprawie i zaproponował mu udział w przestępczym procederze w zamian za obiecane korzyści majątkowe. P. się przy tym właśnie imieniem B..

I nie miał M. C. (1) wówczas żadnych wątpliwości, iż B. D. (1) doskonale zdawał sobie sprawę z tego, iż werbuje ich do nielegalnego procederu mającego charakter wyłudzenia mienia. Osobę B. D. (1) na okazaniu jego wizerunku rozpoznał też w toku śledztwa oskarżony D. C., opisując w tożsamy sposób rolę B. D. (1), jak również swoją rolę w tym zdarzeniu.

W świetle wyjaśnień oskarżonych M. C. (1) i D. C. złożonych pierwotnie w toku postępowania przygotowawczego całkowicie niewiarygodnie brzmiały lakoniczne wyjaśnienia B. D. (1), który nie przyznawał się do popełnienia czynu m.in. polegającego na pomocnictwie w doprowadzeniu przez D. C., M. C. (1) i nieustalonej osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem dostawców kukurydzy, czy też podżegania w tym zakresie w zakresie namawiania do tego pozostałych oskarżonych.

Zauważyć należy w tym miejscu ponownie, iż zarówno D. C., jak i M. C. (1), w swoich wyjaśnieniach składanych pierwotnie w toku postępowania przygotowawczego, bez cienia wątpliwości wskazywali właśnie na B. D. (1) jako osobę, która nawiązała z nimi kontakt i nakłaniała ich do popełnienia przestępstw, obiecując za to korzyści materialne. Obaj rozpoznali B. D. (1) na tablicach pogładowych, wskazując go jako na mężczyznę, który posługiwał się imieniem B., B.. Co znamienne również Ł. O., również używał w odniesieniu do B. D. (1) imienia w formie (...). Co więcej D. C. rozpoznał B. D. (1), właśnie jako tą osobę, która groziła mu w zakładzie karnym w P., i kazała mu wycofywać dotychczasowe zeznania, bo może mu się stać krzywda w J., co oskarżony ten odebrał jako jawną groźbę. I była to osoba wcześniej okazywana mu na zdjęciach, a także ta, która go do tego procederu zwerbowała. I oceny tych wyjaśnień nie zmieniał fakt, iż M. C. (1) używał również w stosunku do werbującej go osoby imienia (...)

Nie sposób było przy tym, w świetle wyjaśnień tych oskarżonych, przyjąć, iż B. D. (1) nie wiedział w jakim celu wysłał mężczyzn do O.. M. C. (1) i D. C. zgodnie twierdzili, iż w momencie pierwszych rozmów z B. D. (1), kiedy proponował on im, czy chcą trochę zarobić, czuli oni, iż nie chodzi o legalne przedsięwzięcie. Podczas pobytu w K., B. D. (1) powiedział nawet wprost M. C. (1), na czym będzie polegała jego rola, M. C. (1) wyjaśnił. „...mówił, że będę musiał znaleźć rolników, którzy sprzedadzą mi kukurydzę. (...) B. wiedział, że to ma być przekręt.”. Same zresztą okoliczności werbowania M. C. (1), osoby wówczas bezdomnej, czy też upośledzonego w stopniu lekkim D. C., który dopiero co wyszedł z zakładu karnego i również stał się bezdomny, wskazywały w sposób oczywisty, iż osoba werbująca, a zatem B. D. (1) musiał wiedzieć, jakiego rodzaju działania podejmować będą ci oskarżeni. Tym bardziej, iż osobom tym pokrywano koszty dojazdu, zamieszkania.

Co równie istotne zauważyć należy, iż z momentem zatrzymania B. D. (1) w związku z tą sprawą, i po kierowaniu tych groźb w kierunku D. C., z czasem zaczęły się zmieniać relacje oskarżonych M. C. (1) i D. C., którzy jak wskazywały poszczególne wyjaśnienia, chociażby D. C., pomimo tymczasowego aresztowania miał kontakt z B. D. (1).. To budziło poważne wątpliwości i w konsekwencji nakazywało późniejsze wyjaśnienia M. C. (1) i D. C., w tym z postępowania sądowego ocenić już jako nielogiczne i nie znajdujące oparcia zarówno w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, jak i w zasadach doświadczenia życiowego. Oskarżeni ci w dodatku nie potrafili w żaden logiczny i spójny sposób wytłumaczyć tak diametralnej zmiany swoich zeznań akurat w części dotyczącej udziału w tym B. D. (1). Te ich tłumaczenia miały wręcz naiwny charakter. M. C. (1) nie wytłumaczył w szczególności, dlaczego nagle działania znanego mu B. ograniczył jedynie do wspólnego picia i spotkania w K.. Znamienne było przy tym, iż M. C. (1) jeszcze w kwietniu 2019 roku dotychczasowe swoje wyjaśnienia konsekwentnie podtrzymywał, zmieniając je dopiero po zatrzymaniu B. D. (1), przebywającego następnie w tej samej jednostce karnej. Co równie znamienne M. C. (1) zmienił swoje wyjaśnienia jedynie co do osoby B. D. (1) i to w tym samym momencie, gdy D. C. zgłosił groźby ze strony B. D. (1).

Tym samym Sąd uznał za całkowicie niewiarygodne późniejsze wyjaśnienia oskarżonego D. C., w których zapewniał, iż w Zakładzie Karnym w P. nie doszło w rzeczywistości do żadnych groźb czy innych nacisków ze strony oskarżonego B. D. (1), które mogłyby wpłynąć na jego wyjaśnienia, zaś na komendzie był bity i wykorzystano jego upośledzenie umysłowe. Opisywane zresztą na rozprawie przez oskarżonego D. C. okoliczności jego spotkań z B. D. (1) w zakładzie karnym w P. raziły wręcz infantylnością, co tylko pogłębiało przekonanie, iż oskarżony ten po prostu bał się B. D. (1) i w jego obecności nie chciał wyjaśniać na jego niekorzyść. Zauważyć należy, iż raz oskarżony ten utrzymywał, iż nie wie, czy do rozmowy z B. D. (1) w ogóle doszło w zakładzie karnym, aby w innym miejscu utrzymywać, słowa

takie o wycofaniu zeznań kierował on pod jego adresem, ale nie było to w charakterze gróźb. W końcu zaś wskazał, iż groźby były, ale kierował je zupełnie ktoś inny, a nie B. D. (1), a po spacerunku chodził podobny do oskarżonego łysy i musiał się pomylić. Tymczasem jeszcze podczas śledztwa D. C. wskazywał, iż to właśnie B. D. (1) do niego podszedł i kazał mu, grożąc, wycofać zeznania. Rodziło się pytanie, czy, gdyby rzeczywiście B. D. (1) nie brał w tym procederze udziału, to czy miałby interes w tym, aby grozić D. C.. Z drugiej strony D. C. w ostatnich swoich wyjaśnieniach ze śledztwa utrzymywał, iż był bity, ale pytany, do czego był zmuszany, odpowiedział, iż do powiedzenia, jak było. Co więcej wskazał D. C., iż wcale nie kazano mu obciążać B. D. (1). Rodziło się zatem pytanie, dlaczego zatem akurat B. D. (1), którego rzekomo sam wymyślił tak konsekwentnie na początku miał D. C. pomawiać.

W ocenie Sądu, wreszcie zasady doświadczenia życiowego nie pozwalały na przyjęcie wersji zdarzeń przedstawionej przez oskarżonych w końcowej fazie postępowania oraz ich zapewnień, iż zmiana podtrzymywanych konsekwentnie przez większą część trwania postępowania wyjaśnień, i to tylko właściwie w zakresie twierdzeń dotyczących udziału B. D. (1) w przestępczym procederze, dokonała się jednocześnie u obu oskarżonych bez żadnych nacisków wywołanych przez oskarżonego B. D.. Oskarżeni nie potrafili przy tym właściwie podać jakichkolwiek racjonalnych i spójnych powodów zmiany swoich wyjaśnień.

M. C. (1) nie potrafił też wyjaśnić wiarygodnie, dlaczego akurat pomówić miał B. D. (1), wskazując, iż nie wie dlaczego tak zrobił i uczynił to akurat w stosunku do B. D. (1). Nie można było bowiem poważnie traktować jego zapewnień, iż nieświadomie pomówił B. D. (1). Tym bardziej, iż mieli być znajomymi, a ostatni raz jak się widzieli to wspólnie pili alkohol. Zwrócić należy przy tym uwagę, iż M. C. (1) na żadnym etapie postępowania nie utrzymywał, iż był w jakikolwiek sposób zmuszany do pomówienia B. D. (1), czy w ten sposób uniknie surowej kary.

Sąd podobnie ocenił też wyjaśnienia D. C. z postępowania sądowego, w których wskazał on, iż tak naprawdę nie wiedział o oszustwie, a dowiedział się o nim dopiero na Policji. Przeczyły temu nie tylko uprzednie wyjaśnienia D. C., ale również wyjaśnienia M. C. (1) oraz zasady logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, mając na uwadze wszelkie okoliczności, jakie towarzyszy temu zdarzeniu.

Wskazać wreszcie należy przy tym, iż wprawdzie nie była to decydująca okoliczność, gdyż rozpoznanie to nie było 100 %, ale również pracownik hotelu (...) z O., pytany, kto towarzyszył wówczas M. C. (3) wskazał, iż najprawdopodobniej była to właśnie osoba wskazana na fotografii nr 3. Tymczasem pod nr 3 pokazywanej świadkowi tablicy poglądowej znajdował się właśnie wizerunek B. D. (1).

W odniesieniu z kolei do czynu opisanego w pkt II wyroku, tj. dokonania oszustwa na szkodę firmy (...) w W. Sąd uznał za w pełni wiarygodne zeznania świadków D. K. i K. K.. W ocenie Sądu, były one spójne, logiczne i znajdowały potwierdzenie w zebranych w sprawie materiale dowodowym, w szczególności w treści faktury VAT nr (...), jak również w protokole przeszukania i zatrzymania rzeczy. Świadkowie ci zgodnie opisywali okoliczności związane z zakupem przez B. D. (1) nasion pszenicy, danych przez niego podawanych w trakcie zawierania transakcji, wreszcie odbioru towaru oraz tym, iż osoba odbierająca ten towar posługiwała się dowodem tożsamości na dane B. D. (1).. Te zaś zeznania, w konfrontacji z pozostałym zebranych w sprawie materiałem dowodowym, pozwoliły na kategoryczne ustalenia w tym zakresie i uznanie, iż faktycznie to B. D. (1) zamówił w spółce (...) wskazany towar, a następnie za niego nie zapłacił. I w tym zakresie Sąd nie dał wiary krótkim wyjaśnieniom oskarżonego, iż nie przyznaje się on do popełnienia zarzucanego mu czynu. W tym miejscu wskazać należy, iż osoba kontaktująca się początkowo z D. K. z firmy (...) nie tylko przedstawiła się jako B. D. (1), ale przy odbiorze faktury i towaru wylegitymowała się dowodem osobistym na swoje dane. Tymczasem w toku postępowania oskarżony na żadnym etapie postępowania nie wskazywał, nie tylko, aby nie zaciągał takiego zobowiązania, ale, aby zgubił swój dowód osobisty, czy też ktokolwiek inny nim się posługiwał.

Niezależnie od tego, co było w niniejszej sprawie niezwykle istotne, w mieszkaniu w K., w którym miał przebywać w tamtym okresie razem z Ł. O., a który to świadek kategorycznie to przyznał, także B. D. (1), funkcjonariusze Policji zatrzymali m.in. właśnie przedmiotową fakturę VAT wystawioną przez spółkę (...) na rzecz Gospodarstwa Rolnego (...). W konfrontacji z zeznaniami Ł. O., który potwierdził, iż w dniu 17 października 2018 roku skontaktował się z

nim znanym mu B. D. (1), po czym przyjechał do B. D. (1) właśnie do mieszkania w K., okoliczność znalezienia w tym mieszkaniu przedmiotowej faktury pozwalała na kategorięczne uznanie, iż to rzeczywiście B. D. (1) zamówił nasiona w spółce (...) i to on je odebrał. W innym bowiem wypadku nie znaleziono by bowiem faktury VAT w mieszkaniu akurat zajmowanym właśnie przez B. D. (1).

I nie można było dać wiary sugestiom B. D. (1), iż nie miał on zamiaru oszukania spółki (...), a brak zapłaty mógł wynikać z innych okoliczności. W pierwszym rzędzie wskazać należy, iż B. D. (1) na takie inne powody braku zapłaty za nabyte nasiona w toku całego postępowania nie wskazywał. Z drugiej strony obiektywne okoliczności pozwalały przyjmować, iż od samego początku nie miał on zamiaru za ten towar płacić, a jego wyjaśnienia, w których do takiego oszustwa się nie przyznawał na polegały na prawdzie. Zwrócić należy w pierwszym rzędzie uwagę na to, iż oskarżony po dokonaniu zakupu tychże nasion nie odezwał się już w ogóle do spółki (...) w sprawie zapłaty za zakupiony towar. Nie dzwonił, nie pojawił się też w tej firmie, unikając kontaktów w jakiegokolwiek formie. Nie informował w ogóle kontrahenta o powodach braku spłaty. Swoje działania odnośnie zakupu nasion ograniczył nadto do jednego tylko zamówienia, które od razu było zamówieniem z odroczonym terminem zapłaty. Co więcej, jak wynikało z dołączonego wezwania do zapłaty kierowanego do niego przez pełnomocnika spółki (...), podał on błędny adres prowadzonej przez siebie działalności, a taki adres we wskazanych miejscowościach po prostu nie istniał. To również nakazywało uznać, iż prawdziwą intencją oskarżonego było właśnie pobranie towaru z odroczonym terminem płatności i brak zapłaty za niego. Tym bardziej, iż taki sam modus operandi widać było przy innym czynie zarzucanym B. D. (1) z tego okresu, polegającego na wyłudzeniu towaru w hurtowni (...), czy też oszustwie pozostałych oskarżonych, którzy przecież zostali do tego niejako zwerbowani przez właśnie B. D. (1).

Tym samym Sąd uznał, iż w tym zakresie wyjaśnienia B. D. (1), w których nie przyznawał się również do popełnienia tego czynu były niewiarygodne.

Odnosnie z kolei czynu opisanego w pkt III wyroku, tj. usiłowania dokonania oszustwa na szkodę Hurtowni (...) Sąd uznał za w pełni wiarygodne relacje świadka Ł. O. złożone przez niego w charakterze podejrzanego w odrębnym postępowaniu. W sposób wyczerpujący opisał on okoliczności popełnienia czynu, wskazując, iż osobą która skontaktowała się z nim w tej sprawie i wydawała instrukcje co do dalszego działania był B. D. (1). Była to osoba mu znana, gdyż, jak wskazał Ł. O., pochodzili oni z jednej miejscowości. Wyjaśnienia Ł. O. były ze sobą spójne, logiczne i znajdowały odzwierciedlenie w zebranych w sprawie materiale dowodowym, zwłaszcza w kopii kalkowej faktury nr (...).2018 wystawionej przez Hurtownię (...) oraz zeznaniach świadka T. H. (2) i I. L.. Ł. O. logicznie w szczególności opisał okoliczności związane ze wspólnym planowaniem zakupu wałków z materiałami tapicerskimi, swoją rolę w tym procederze oraz rolę w nim B. D. (1), a także opisał schemat ich działania. Podkreślał przy tym konsekwentnie, iż od samego początku mieli oni zamiar wyłudzić ten towar, a pierwszy zakup za gotówkę miał jedynie wzbudzić u przedstawicieli firmy (...) zaufanie, które pozwoliłoby w dalszej kolejności na otrzymanie towaru z odroczonym terminem płatności. Czego zresztą próby, co potwierdził również T. H. (1), podjęli. Nie udało się to jednak, gdyż obaj nie mieli nawet firmowej pieczętki firmy, pod którą, na co wskazał Ł. O., po prostu mieli się podszywać, a która, jak wskazał T. H. (1) nawet nie istniała, o czym się dowiedzieli weryfikując ją w ewidencji działalności gospodarczej. Co istotne, liczne dokumenty znalezione w mieszkaniu w K., w którym przebywał Ł. O. w tamtym zakresie, wskazywały dobitnie, iż w mieszkaniu tym przebywał również właśnie B. D. (1). Potwierdzało to zatem słowa Ł. O., który wskazywał, iż to właśnie B. D. (1) zaprosił go do tego mieszkania i zaproponował nielegalny interes. Ł. O. opisał przy tym dokładnie jak to oszustwo miało wyglądać. Te wyjaśnienia oskarżonego były tym bardziej wiarygodne, jeżeli wzięto się pod uwagę, iż podobnie B. D. (1) działał chociażby w stosunku do spółki (...). Z tą jednak różnicą, iż spółka ta, jak przyznał świadek D. K., od razu sprzedała mu i wydała towar z odroczonym terminem płatności, co skutkowało brakiem zapłaty od razu za pierwszą partię towaru. Ł. O. przyznał przy tym, iż od samego początku wiedział, jaki jest zamiar B. D. (1), który nie chciał wcale handlować materiałami tapicerskimi, lecz jedynie wyłudzić towar. Fakt zresztą podszywania się pod nie istniejącą firmę z S. dobitnie zresztą wskazywało, jaka była intencja obu sprawców.

Taki przebieg zdarzenia potwierdził przy tym w całości świadek T. H. (1), jak i świadek I. L.. Sąd uznał przy tym te zeznania za spójne, logiczne, wzajemnie się uzupełniające oraz znajdujące potwierdzenie w pozostałych dowodach zebranych w sprawie, w tym kopii kalkowej faktury nr (...).2018 wystawionej przez Hurtownię (...), a także materiałach

znalezionych podczas przeszukania mieszkania w K., które świadczyły, iż faktycznie w tym mieszkaniu przebywał B. D. (1), o którym mówił Ł. O. T. H. (1) potwierdził przy tym, iż weryfikował firmę, w imieniu której działać miał Ł. O. i wynikało z niej, iż taka firma nie istnieje, co tylko utwierdziło go w przekonaniu, iż doszło do usiłowania oszustwa i to stało się powodem powiadomienia policji.

Odnosnie pozostałego w sprawie materiału dowodowego, Sąd dał wiarę także dowodom z dokumentów, w szczególności w postaci protokołów przeszukania, zatrzymania rzeczy, dokumentom w postaci faktur, danych osobopoznawczych, danych o karalności, odpisów wyroków skazujących, nie znajdując racjonalnych podstaw do ich zakwestionowania, tym bardziej, iż znajdowały one oparcie również w innych dowodach, w tym w dowodach w postaci zeznań świadków.

Sąd za wiarygodne uznał również dowód w postaci opinii psychiatryczno – sądowej dotyczącej oskarżonego D. C., która została sporządzona w sposób rzetelny i wyczerpujący, a wnioski w niej zawarte były jasne i logiczne.

Sąd nie znalazł przy tym podstaw, aby za uzasadniony uznać wniosek o wydanie opinii sądowo – psychiatrycznej przez inny zespół biegłych, czy też nawet opinii uzupełniającej. Zwrócić w tym miejscu należy uwagę, iż biegli dysponowali obszerną dokumentacją lekarską, znajdującą się w aktach sprawy, w tym z dokumentacją załączoną przez Zespół Szkół nr (...) w J., z której wynikać miało upośledzenie umysłowe D. C., w tym w stopniu umiarkowanym. Co więcej biegli wydający w dniu 27 marca 2019 roku opinię, w sposób wyczerpujący się do tej dokumentacji odnieśli, wskazując, jaki wpływ na wnioski wypływającej z tejże opinii miało to upośledzenie umysłowe, które sami zdiagnozowali natomiast jako lekkie. Odnieśli się przy tym w sposób wyczerpujący i logiczny do wcześniejszych diagnoz, w tym stwierdzającej u oskarżonego upośledzenie w stopniu umiarkowanym i zauważalną poprawę w zakresie zdolności logicznej organizacji materiału i syntezy słownej. W ocenie Sądu opinia ta była jasna i pełna, a w związku z tym brak było w świetle treści art. 201 k.p.k. podstaw do powołania innej opinii w tym zakresie.

Sąd pominął z kolei pozostałe dowody, uznając, iż nie miały one istotniejszego znaczenia dla rozstrzygnięcia tej sprawy.

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego i poczynionych na jego podstawie ustaleń faktycznych, popełnienie przez B. D. (1) oraz D. C., jak i M. C. (1) zarzucanych im czynów nie budziło żadnych wątpliwości.

Sąd uznał jednak w pierwszej kolejności w przypadku B. D. (1), iż w odniesieniu do czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku, oskarżony działał nie tylko w zamiarze ułatwienia popełnienia przez M. C. (1), D. C. oraz nieustalonego mężczyzny przestępstwa z art. 286 § 1 k.k., ale również chcąc, aby te osoby to przestępstwo popełniły nakłaniał M. C. (1) i D. C. do tego, przyjmując, iż dopuścił się występku nie tylko w formie zjawiskowej pomocnictwa do czynu zabronionego z art. 286 § 1 k.k., ale również w formie podżegania do tego przestępstwa. Tym samym Sąd przyjął, iż w tym wypadku oskarżony ten popełnił czyn z art. 18 § 2 i 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. za art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

W niniejszej sprawie niewątpliwy był fakt, iż oskarżony swoim działaniem dążył do ułatwienia popełnienia przestępstwa oszustwa przez M. C. (1), D. C. oraz nieustalonego mężczyzny nazywanego przez oskarżonych „szefem”.

Jednocześnie jednak, werbując pozostałych oskarżonych i namawiając ich do popełnienia oszustwa w zamian za określony zarobek niewątpliwie podżegał ich również do popełnienia czynu z art. 286 § 1 k.k., kontaktując się najpierw kolejno z M. C. (1), a następnie z D. C. w celu zaproponowania im udziału w przestępstwie i ich do tego namawiając. Pozostali oskarżeni podkreślali przy tym w śledztwie, iż od samego początku wiedzieli, że będą brać udział w nielegalnym procederze. Wiedział też o tym z całą pewnością B. D. (1). B. D. (1) zorganizował też dla oskarżonego D. C. dojazd do miejsca, skąd miało zostać dokonane przestępstwo, tj. O., wręczając mu bilety na bus i pociąg. Z oskarżonym M. C. (1) spotkał się z kolei najpierw w K., gdzie mężczyźni spożywali wspólnie alkohol, a następnie wyjaśnił mu na czym będzie polegała działalność oskarżonego M. C. (1) już w O.. Po dotarciu do O., oskarżony B. D. (1) wskazał zaś M. C. (1) mieszkanie, które ten miał wynająć, udał się z nim na miejsce i przekazał

mu środki pieniężne potrzebne do wynajęcia lokalu mieszkalnego, wiedząc, iż z tego miejsca będzie on kontaktował się z rolnikami chcącymi sprzedać kukurydzę, która miała stać się przedmiotem wyłudzenia. Bezsprzecznie zatem te wszystkie działania miały charakter ułatwiania sprawcom popełnienie przestępstwa oszustwa. Zgodnie bowiem z art. 18 § 3 k.k. odpowiada za pomocnictwo, kto w zamiarze, aby inna osoba dokonała czynu zabronionego, swoim zachowaniem ułatwia jego popełnienie, w szczególności dostarczając narzędzie, środek przewozu, udzielając rady lub informacji; Niewątpliwie zaś informowanie obu pozostałych oskarżonych, iż za to uzyskają konkretny zarobek w drodze popełnionego oszustwa było elementem nakłaniania ich do popełnienia tego przestępstwa. Zresztą zauważyć należy, iż już sam oskarżyciel publiczny w stawianym B. D. (1) zarzucie użył sformułowania „namawiał”, które przecież nie jest niczym innym jak właśnie nakłanianiem do popełnienia czynu zabronionego.

W ocenie Sądu nie ulegało przy tym wątpliwości, iż B. D. (1) doskonale zdawał sobie sprawę z tego, iż niejako werbując tych mężczyzn, zapewnia nieustalonemu mężczyźnie o pseudonimie „szef” niezbędną pomoc osób, które miały z nim współdziałać w popełnianiu przestępstw związanych z oszustwami na szkodę rolników sprzedających kukurydzę suchą. Wiedział zatem doskonale B. D. (1), do jakich działań oskarżonych D. C. i M. C. (1) werbuje i chciał, aby to zrobili. Musiał też zdawać sobie sprawę z rozmiarów tego oszustwa, mając wiedzę o środkach zainwestowanych, aby pozostali oskarżeni przyjechali do O. i wynajęli tam mieszkanie.

W ocenie Sądu, B. D. (1) dopuścił się zatem w tym przypadku występku podżegania i pomocnictwa do popełnienia czynu zabronionego uregulowanego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

Nie ulegało przy tym wątpliwości, iż oskarżony B. D. (1) działał tutaj z zamiarem bezpośrednim, mając pełną świadomość do czego nakłania pozostałych oskarżonych i popełnienie, jakiego czynu im ułatwia i chciał tego zrobić.

Wiedział przy tym, na czym czyn pozostałych oskarżonych i trzeciej osoby będzie polegać i że będzie do czynu opisany w treści art. 286 § 1 k.k. polegający na wyłudzeniu kukurydzy.

Niewątpliwie zaś czynu stypizowanego w treści art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w formie współsprawstwa dopuścili się M. C. (1) oraz D. C.. Sąd w tym wypadku przyjął przy tym, iż działali oni z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu, co nakazywało przyjęcie działania w warunkach czynu ciągłego w odniesieniu do wszystkich trzech pokrzywdzonych.

Zgodnie z treścią przepisu art. 286 § 1 k.k. penalizowane są czyny polegające na wprowadzeniu w błąd drugiej osoby celem doprowadzenia jej do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Sprawca musi przy tym działać w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Występek z art. 286 § 1 k.k. może być popełniony tylko z zamiarem bezpośrednim kierunkowym, który obejmuje zarówno sposób działania - wprowadzenie w błąd - jak i cel działania - uzyskanie korzyści majątkowej. W chwili podejmowania działania sprawca musi mieć zatem świadomość, że w wyniku wprowadzenia w błąd drugiej osoby może osiągnąć korzyść majątkową. Do znamion przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. należy też skutek, którym jest dokonanie niekorzystnego rozporządzenia mieniem; nie jest natomiast konieczne by sprawca osiągnął korzyść majątkową, albowiem byt przestępstwa kończy się z chwilą dokonania niekorzystnego rozporządzenia mieniem.

I z taką sytuacją mieliśmy do czynienia w przypadku obu wskazanych oskarżonych. W tym wypadku niewątpliwie oskarżeni wprowadzali w błąd poszczególnych pokrzywdzonych, co do zamiaru zrealizowania zobowiązania polegającego na zapłacie za dostarczoną kukurydzę, podszywając się przy tym pod firmę, która rzeczywiście działała na takim rynku skupu kukurydzy. To w sposób dobitny wskazywało na prawdziwe intencje sprawców, których zresztą M. C. (1) i D. C., wyjaśniając w toku śledztwa, nie ukrywali. Same zresztą okoliczności czynu na taki zamiar wprost wskazywały. Niewątpliwie też brak zapłaty za wydany towar byłyby tutaj niekorzystnym rozporządzeniem mieniem, któremu jednak ostatecznie zapobiegnięto, przez co mieliśmy tutaj do czynienia z usiłowanie popełnienia czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

Nie ulegało też wątpliwości, iż obaj oskarżeni działali tutaj z zamiarem bezpośrednim, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, chcąc właśnie w ten sposób doprowadzić pokrzywdzonych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem.

Sąd przyjął jednocześnie, iż oskarżony M. C. (1) i D. C. działali w tym wypadku wspólnie i w porozumieniu, w tym z inną osobą. Z ustaleń faktycznych i zachowania się oskarżonych oraz trzeciego mężczyzny o pseudonimie „szef” wynikało bez wątpienia, iż w przedmiotowej sprawie istniało między nimi porozumienie, które celem było oszustwa na szkodę rolników hodujących kukurydzę. Wszyscy też działali ze sobą wspólnie, wykonując poszczególne czynności w ramach powziętego planu. M. C. (1) założył konto internetowe, dzwonił do hodowców kukurydzy, proponując zakup kukurydzy z odroczonym terminem płatności, organizował transport, zaś D. C. dzwonił do firm, które mogłyby nabyć od nich wyłudzoną kukurydzę. Założył też konto, które miało służyć na przyjmowaniu przelewów za tą kukurydzę. Wszystko to zaś kontrolował, nadzorował trzeci, nieustalony mężczyzna.

W tym miejscu podkreślić należy, iż nie miało znaczenia dla przypisania oskarżonym oszustwa, kto i jakie konkretne czynności wykonywał. Istotą bowiem współsprawstwa jest to, iż wszyscy współsprawcy działanie jednego ze współsprawców obejmowali swym zamiarem, w ramach ustalonego planu bądź porozumienia konkludentnego w trakcie przestępstwa i akceptowali je, uznawali zatem za wspólne. W świetle bowiem orzecznictwa dla przyjęcia współsprawstwa nie jest konieczne, aby każda z osób działających w porozumieniu realizowała, niejako własnoręcznie znamię czynu zabronionego, zwane w teorii prawa czynnością czasownikową, lecz wystarczy, że osoba taka – dążąc do realizacji wspólnie zamierzonego czynu – działa w ramach uzgodnionego podziału ról, ułatwiając co najmniej bezpośredniemu sprawcy wykonanie wspólnie zamierzonego czynu (wyrok SN z 19.06.1976 r., I KR 120/78, OSNKW 1978/10/110). I tak było w niniejszej sprawie zarówno co do osoby M. C. (1), jak i D. C.. Po otrzymaniu propozycji wzięcia udziału w przestępczym procederze obaj udali się z J. do O., gdzie rozpoczęli wykonywanie czynności zleconych przez nieznanego mężczyznę, którego nazywali (...). Nie ulegało też wątpliwości, iż D. C. i M. C. (1) wiedzieli dlaczego udają się do O. i pojawili się tam z zamiarem dokonywania przestępstwa oszustwa, za które obiecano im korzyści finansowe. Wzajemnie też swoje poszczególne działania akceptowali. Wiedzieli też, iż ich działania są częścią szerszego planu polegającego na doprowadzaniu różnych podmiotów do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci kukurydzy suchej. Co więcej okoliczności sprawy wskazywały na to, iż w przypadku braku zatrzymania oskarżonych przez Policję, kontynuowaliby oni zapewne swoją przestępczą działalność pozostając w wynajmowanym mieszkaniu w O..

W ocenie Sądu oskarżeni D. C. i M. C. (1) wyczerpali zatem swoim zachowaniem znamiona czynu zabronionego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. Usiłowali oni bowiem z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie i w porozumieniu z nieustaloną osobą, doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci kukurydzy suchej o łącznej wartości 581.400 złotych. W tym celu każdorazowo wprowadzali oni w błąd zbywców, że reprezentują firmę (...) S.A. z/s w U., a także co do zamiaru zapłaty za towar, oferowali nabycie przez siebie towaru po określonych cenach i w określonej ilości z odroczonym 14-dniowym terminem płatności oferując G. M. nabycie kukurydzy suchej w ilości 500 ton po cenie 760 złotych za tonę netto o wartości łącznej 340.000 zł, S. G. kukurydzy suchej w ilości 280 ton po cenie 720 złotych za tonę o wartości łącznej 190.400 złotych oraz R. S. (1) kukurydzy suchej w ilości 75 ton po cenie 680 złotych za tonę o wartości łącznej 51.000 złotych, po czym drogą elektroniczną przesyłali wskazanym pokrzywdzonym projekty umów sprzedaży kukurydzy, które pokrzywdzeni podpisywali, a następnie oskarżeni podejmowali próby mające na celu odebranie od nabywcy tego towaru za pośrednictwem wynajętych firm transportowych, lecz celu nie osiągnęli z uwagi na zachowanie pokrzywdzonych, którzy, nie wydając towaru zawiadomili funkcjonariuszy Policji.

Nadto mieliśmy niewątpliwie, zgodnie z art. 115 § 5 k.k. do czynienia z mieniem znacznej wartości jest mienie, którego wartość w czasie popełnienia czynu zabronionego przekracza 200.000 zł. Oskarżeni usiłowali dokonać oszustwa odnośnie mienia, którego wartość łącznie wynosiła 581.400 złotych. W związku z tym oskarżeni dopuścili się usiłowania popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w związku z art. 294 § 1 k.k. czyli odnośnie mienia znacznej wartości.

Sąd uznał przy tym, iż wszyscy trzej oskarżeni działali w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanymi:

- D. C. wyrokiem Sądu Rejonowego w Jastrzębiu Zdroju z dnia 1 kwietnia 2011 roku w sprawie o sygn. akt II K 83/11 za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Jastrzębiu Zdroju z dnia 24 lipca 2012 roku, sygn. akt II K 578/11 za czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności, które odbył w ramach kary łącznej 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności wymierzonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Jastrzębiu Zdroju z dnia 29 stycznia 2013 roku, sygn. akt II K 910/12 w okresie od dnia 16 marca 2011 roku do dnia 17 maja 2011 roku, od dnia 29 września 2013 roku do dnia 14 września 2015 roku i od 21 grudnia 2016 roku do dnia 2 lipca 2017 roku,

- M. C. (1) wyrokiem Sądu Rejonowego w Żorach z dnia 19 stycznia 2009 roku, sygn. akt II K 532/08 m.in. za czyn z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz za czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Żorach z dnia 14 grudnia 2009 roku, w sprawie o sygn. akt II K 728/07 za czyn z art. 278 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, które to kary odbywał w ramach kary łącznej 1 roku pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Żorach z dnia 10 stycznia 2011 roku, w sprawie o sygn. akt II K 468/10 w okresie od 2 czerwca 2013 roku do dnia 11 grudnia 2013 roku,

- i B. D. (1) wyrokiem Sądu Rejonowego w Jastrzębiu Zdroju z dnia 17 lutego 2011 roku, sygn. akt II K 2136/10 za czyny z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w ramach kary łącznej 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności wymierzonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Jastrzębiu – Zdroju z dnia 12 marca 2013 roku, sygn. akt II K 1430/12 w okresie od dnia 17 lutego 2016 roku do dnia 15 czerwca 2017 roku.

Nie ulegało bowiem wątpliwości, iż czynów tych dokonali w okresie od października 2019 roku do 19 listopada 2018 roku, a więc przed upływem wskazanych w przepisie art. 64 § 1 k.k. 5 lat, od odbycia kar pozbawienia wolności przez okres przekraczający 6 miesięcy za przestępstwo podobne. Przestępstwa za które odbywali karę pozbawienia wolności oskarżeni stanowią bowiem, przestępstwa podobne do tych zarzucanych w tym postępowaniu (przestępstwa przeciwko mieniu).

Odnosnie z kolei czynu opisanego w pkt II części wstępnej wyroku, Sąd uznał, iż oskarżony B. D. (1) bez wątpienia w dniu 29 września 2018 roku doprowadził Firmę (...) M., S. M., J. S. Sp. j. z/s w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 6.475 złotych w ten sposób, że zamówił z odroczonym terminem płatności za ww. kwotę 3.500 kilogramów pszenicy ozimej, a następnie odebrał ją wprowadzając w błąd przedstawiciela pokrzywdzonej co do zamiaru wywiązania się z umowy sprzedaży i nie zapłacił za pobrany towar. Czynem tym wyczerpywał on znamiona czynu zabronionego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k..

W przedmiotowej sprawie nie ulegało wątpliwości, w świetle wcześniejszych rozważań na temat czynu zabronionego z art. 286 § 1 k.k., iż B. D. (1) wypełnił wszystkie znamiona tego przestępstwa. Jak wskazywał kategorycznie zebrany w sprawie materiał dowodowy, zamawiając podczas rozmowy telefonicznej z przedstawicielem Firmy (...) M., S. M., J. S. Sp. j. z/s w (...).500 kilogramów pszenicy ozimej, od początku B. D. (1) zakładał, iż nie dokona płatności za pobrany towar warty 6.475 złotych, wprowadzając w błąd co do chęci uregulowania płatności. W tym celu B. D. (1) przedmiotowego zakupu dokonał z odroczonym terminem płatności. W ten sposób wprowadził w błąd przedstawiciela firmy (...), iż przedsiębiorstwo otrzyma stosowną zapłatę za sprzedawany towar w terminie. B. D. (1) odebrał zamówiony towar, a wystawiona mu faktura miała zostać opłacona w ciągu 14 dni, do czego jednak nie doszło. W związku z powyższym firma (...), wprowadzona w błąd przez B. D. (1), została doprowadzona do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w postaci 3.500 kilogramów pszenicy ozimej o wskazywanej powyżej wartości. Okoliczności opisywane już we wcześniejszych rozważaniach wskazywały przy tym kategorycznie, iż oskarżony działał tutaj niewątpliwie z zamiarem bezpośrednim, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, chcąc doprowadzić wskazaną spółkę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, od początku nie mając zamiaru uregulowania należności. Nie było

to zatem działanie, które polegać miało na niewywiązaniu się z zaciągniętego zobowiązania z innych przyczyn niż chęć wyłudzenia towaru. Świadczył o tym nie tylko brak zapłaty, ale również brak jakiegokolwiek kontaktu ze sprzedawcą z jego strony po otrzymaniu towaru, a także błędne dane adresowe podane w zamówieniu.

Sąd uznał przy tym, iż czynu z dnia 29 września 2018 roku oskarżony dopuścił się również w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym m.in. wyrokiem Sądu Rejonowego w Jastrzębiu Zdroju z dnia 17 lutego 2011 roku, sygn. akt II K 2136/10 za czyny z art. 13 § 1 k.k. w zw. za art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w ramach kary łącznej 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności wymierzonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Jastrzębiu Zdroju z dnia 12 marca 2013 roku, sygn. akt II K 1430/12 w okresie od dnia 17 lutego 2016 roku do dnia 15 czerwca 2017 roku.

W przypadku czynu opisanego w pkt III części wstępnej wyroku, Sąd stwierdził, iż w dniu 22 października 2018 roku B. D. (1) wypełnił swoim działaniem znamiona występku z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. Usiłował on bowiem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 3957,53 złotych Hurtownię (...) z siedzibą w B.. Zamówił on bowiem 9 wałków materiałów tapicerskich z odroczonym terminem płatności, z zamiarem odebrania towaru, ale nieuiszczenia za niego zapłaty, co na każdym kroku podkreślał Ł. O., a co wynikało również z zeznań T. H. (1). W ten sposób wprowadzał w błąd przedstawiciela Hurtownię (...) co do zamiaru wywiązania się z zobowiązania zapłaty. Czynu tego dopuścił się działając wspólnie i w porozumieniu z Ł. O., który wykonywał jedynie polecenia oskarżonego. B. D. (1) nie otrzymał jednak zamówionego towaru, z uwagi na działanie T. H. (1) – właściciela firmy (...), który nie przystąpił do transakcji, nie wydał towaru, a także zawiadomił o całym zdarzeniu Policję. W związku z powyższym, zgodnie z art. 13 § 1 k.k., przypisano jedynie usiłowanie popełnienia czynu z art. 286 § 1 k.k.. W tym zakresie przy tym aktualne były te wszystkie wcześniejsze rozważania dotyczące współsprawstwa. W tym zakresie bowiem niewątpliwie B. D. (1) działanie jednego ze współsprawców, Ł. O., obejmował swoim zamiarem, w ramach ustalonego wcześniej planu i akceptował je w pełni, wręcz nadzorował, uznając je za wspólne. I jeszcze raz należało podkreślić, iż dla przyjęcia współsprawstwa nie jest konieczne, aby każda z osób działających w porozumieniu realizowała, niejako własnoręcznie znamię czynu zabronionego, zwane w teorii prawa czynnością czasownikową, lecz wystarczy, że osoba taka – dążąc do realizacji wspólnie zamierzonego czynu – działa w ramach uzgodnionego podziału ról, ułatwiając co najmniej bezpośredniemu sprawcy wykonanie wspólnie zamierzonego czynu.

W ocenie Sądu nie ulegało zatem wątpliwości, iż swoim działaniem B. D. (1) razem z Ł. O. zmierzali do dokonania przestępstwa oszustwa, a nie powiodło się to tylko z powodu interwencji T. H. (1), który nie przystąpił do transakcji i nie wydał towaru.

Ponadto Sąd uznał ponownie, iż zarzucanego czynu oskarżony dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64 § 1 k.k.

W odniesieniu do czynów opisanych w pkt II i III części wstępnej wyroku, Sąd uznał również, iż oskarżony działał tutaj w warunkach ciągu przestępstw. Warunkiem uznania przestępstw za popełnione w warunkach ciągu przestępstw jest okoliczność, iż dwa lub więcej przestępstw zostało popełnione w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw. W przedmiotowej sprawie odnośnie czynów popełnionych przez B. D. (1), opisanych w pkt II i III części wstępnej wyroku, zachodziła taka właśnie sytuacja, ponieważ były to dwa przestępstwa, które zostały dokonane w krótkim odstępie czasu – niecałego miesiąca. Odnośnie żadnego z nich nie zapadł też jeszcze wyrok. Przesłanka wykorzystania takiej samej sposobności została spełniona w ten sposób, że B. D. (1) popełnił zarzucane mu czyny w okolicznościach, które charakteryzowały się tymi samymi cechami. (por. Wyrok SA w Gdańsku z dnia 21 stycznia 2016 roku, sygn.. II AKa 434/15) W obu przypadkach B. D. (1) popełnił przestępstwo w ten sposób, iż dokonywał zamówienia danego towaru z odroczonym terminem płatności, a następnie w przypadku czynu opisanego w pkt II części wstępnej wyroku towar ten odebrał nie dokonując za niego płatności, a w przypadku czynu opisanego w pkt III części wstępnej wyroku chciał odebrać, co jednak nie doszło do skutku z uwagi na działanie T. H. (1), który nie przystąpił do transakcji

i towaru nie wydał. Nie ulegało też wątpliwości, że B. D. (1) w obu przypadkach stosował identyczny modus operandi i w ten sposób wykorzystywał tą samą sposobność.

Sąd wymierzył oskarżonym D. C. i B. D. (1) kary jednostkowe bacząc by ich dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze kary, które ma osiągnąć w stosunku do oskarżonych, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Sąd miał na uwadze przy wymiarze kary za czyn opisany w pkt I części wstępnej wyroku fakt, iż działania oskarżonego B. D. (1) cechował wysoki stopień społecznej szkodliwości, biorąc w szczególności pod uwagę iż wysokość mienia, co do którego działał on w zamiarze ułatwienia popełnienia czynu zabronionego była niebagatelna. Sąd wymierzył przy tym karę za podżeganie lub pomocnictwo w granicach zagrożenia przewidzianego za sprawstwo, mając również na uwadze, iż rola B. D. (1) nie była tutaj mała. Działał przy tym z pełną premedytacją, szukając wykonawców planu innej osoby, wykorzystując przy tym ich ciężkie położenie, bezdomność. W odniesieniu zaś do pozostałych dwóch czynów również uznać należało, iż stopień ich społecznej szkodliwości był duży. Czyny te godziły w sposób poważny w pewność obrotu gospodarczego i nacechowane były zuchwałością i chęcią prostego zysku kosztem innych osób. Co więcej jak pokazało to postępowanie takie działania oskarżonego było jego sposobem na życie. Działał on właściwie przy użyciu tego samego modus operandi, czyniąc sobie również z tego poważne źródło zarobkowania. Działał przy tym na szkodę różnych osób.

Sąd, kwalifikując przy tym czyny opisane w pkt II i III części wstępnej wyroku, jako popełnione w warunkach ciągu przestępstw, zgodnie z art. 91 § 1 k.k. orzekł jedną karę określoną w przepisie stanowiącym podstawę jej wymiaru dla każdego z tych przestępstw.,

Sąd wziął również pod uwagę, iż oskarżony B. D. (1) był już wcześniej wielokrotnie karany sądownie, a nadto działał w warunkach powrotu do przestępstwa, co nie pozwalało ocenić pozytywnie jego drogi życiowej i uznać, iż popełnione przestępstwa były jedynie incydentalne. Oskarżony dokładnie planował swojego przestępcze działania. Ponadto oskarżony B. D. (1) w toku postępowania nie wyraził w żaden sposób skruchy.

Należy zwrócić ponadto uwagę na fakt, iż w przypadku czynu opisanego w pkt III części wstępnej wyroku B. D. (1) pełnił rolę kierowniczą w toku popełnienia przestępstwa. Samodzielnie wybrał on osobę, która miała dokonać przestępstwa zgodnie z jego poleceniami. Świadczy to w sposób dodatkowy o demoralizacji oskarżonego, a także jego wiodącej roli w tych zdarzeniach.

W ocenie Sądu, kary jednostkowe wymierzone za dokonane przestępstwa na zasadach powyżej wymienionych są współmierne zarówno do stopnia społecznej szkodliwości oraz winy, jak i uwzględniają dyrektywy prewencji zarówno indywidualnej jak i ogólnej, związanej z zapobieganiem tego typu przestępstwom, które niewątpliwie wpływają na brak poczucia przez społeczeństwo bezpieczeństwa.

Jednocześnie w kontekście wcześniejszych wywodów Sąd wymierzył oskarżonemu B. D. (1) karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności. Sąd wymierzył oskarżonemu karę łączną w takiej wysokości mając na uwadze utrwalone w tym zakresie orzecznictwo, a także treść przepisu art. 85a k.k., zgodnie z którym orzekając karę łączną, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Sąd miał na uwadze, iż zastosowanie zasady absorpcji, asperacji czy kumulacji przy orzekaniu kary łącznej, uwarunkowane jest przede wszystkim relacjami zachodzącymi pomiędzy prawomocnie osądzonymi czynami, objętymi tymże skazaniem. Relacje te sprowadzają się do określenia, jak bliski związek przedmiotowo – podmiotowy łączy te czyny oraz w jakich odstępach czasu zostały one popełnione. Im bliższe są te relacje, tym bardziej kara łączna

powinna być zbliżona do dopuszczalnego minimum, uwarunkowanego wysokością kar orzeczonych za przestępstwa objęte tym wyrokiem (tak: wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 9 maja 2001 r., sygn. akt II A Ka 63/01, Prok. i Pr. 2002, nr 7-8, poz. 20). W realiach niniejszej sprawy stwierdzić należy, iż oskarżony dopuścił się zarzucanych mu przestępstw w stosunkowo krótkim od siebie czasie, godziły one również w tożsame dobra chronione prawem, jednak zachowania oskarżonego nie były ze sobą ściśle powiązane. Godziły też w dobra różnych osób. W związku z tym Sąd zastosował zasadę asperacji przy orzekaniu kary łącznej, uznając, iż w ten sposób spełnione zostaną cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, a także idąc w ślad za orzecznictwem uznając, iż zarówno zasada kumulacji jak i absorpcji, jako rozwiązana skrajne, powinny być stosowane w wyjątkowych wypadkach (patrz: wyrok SA w Gdańsku z dnia 18 października 2017 r., sygn. II AKa 310/17).

Sąd oskarżonemu D. C. wymierzył karę za zarzucany mu czyn również bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze kary, które ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Sąd miał przy tym na uwadze, że czyny oskarżonego cechował wysoki stopień społecznej szkodliwości, gdyż usiłował on doprowadzić różne osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci kukurydzy suchej o łącznej wartości 581.400 złotych. Należy także zauważyć, iż oskarżony usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem 3 podmioty w krótkim odstępie czasu i tylko ich rozsądne działanie spowodowało, że do wydania towaru, a w konsekwencji dokonania przestępstwa ostatecznie nie doszło. W ocenie Sądu D. C. dobrze zdawał sobie sprawę z tego, w jakim przedsięwzięciu bierze udział i świadomie zdecydował się na takie działania.

Z drugiej strony Sąd miał na uwadze, iż ostatecznie nie doszło do wyrządzenia pokrzywdzonym szkody. Sąd niewątpliwie miał również na uwadze przy wymiarze kary treść opinii sądowo psychiatryczną odnoszącą się do oskarżonego D. C.. Biegli nie stwierdzili wprawdzie warunków z art. 31 § 2 k.k., to jednak dalsze stwierdzenia tejże opinii nie mogły być obojętne w aspekcie kary. Biegli stwierdzili bowiem, iż oskarżony ten miał ograniczoną, lecz nie w stopniu znacznym, zdolność do rozpoznania znaczenia swoich czynów i pokierowania swoim postępowaniem. Tym samym musiało to wpływać na stopień winy oskarżonego. U tego oskarżonego rozpoznano bowiem upośledzenie umysłowe w stopniu lekkim. Biegli stwierdzili wprawdzie, iż oskarżony rozumie, iż zarzucany mu czyn jest czynem karalnym, a jego działania były ukierunkowane na określony cel. Był także w stanie zrozumieć, że działania które podejmował, stanowią przedmiot czynu zabronionego. Niemniej jednak niewątpliwie jego podatność na wpływy, infantylność, niski poziom krytycyzmu wpływały na jego działania. Nie można było również nie zgodzić się ze stanowiskiem, iż w związku z tym jego rola w tym procederze była znacznie ograniczona, zależna od poleceń osób trzecich. Wpływało to zatem łagodząco na wymiar kary.

Z drugiej strony na niekorzyść oskarżonego przemawiał fakt, iż był on już wcześniej wielokrotnie karany sędownie, także za przestępstwa przeciwko mieniu, a w przedmiotowej sprawie działał ponadto w warunkach powrotu do przestępstwa.

Zgodnie z art. 14 § 1 k.k. Sąd wymierzył oskarżonemu D. C. karę za usiłowanie popełnienia przestępstwa w granicach zagrożenia przewidzianego dla przestępstwa którego usiłował dokonać.

W ocenie Sądu, kara wymierzona za dokonane przestępstwo na zasadach powyżej wymienionych jest współmierna zarówno do stopnia społecznej szkodliwości oraz winy, jak i uwzględnia dyrektywy prewencji zarówno indywidualnej jak i ogólnej, związanej z zapobieganiem tego typu przestępstwom, które niewątpliwie wpływają na brak poczucia przez społeczeństwo bezpieczeństwa.

Sąd na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł również w związku z czynem popełnionym w dniu 29 września 2018 roku wobec oskarżonego B. D. (1), obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz Firmy (...). M., S. M.,

J. (...) Spółka Jawna z siedzibą w W. kwoty 6.475 zł, gdyż do dnia dzisiejszego pokrzywdzony nie otrzymał tej kwoty wynikającej z zawartej transakcji sprzedaży.

Jednocześnie na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczono oskarżonym wyroku na poczet orzeczonych kar okresy rzeczywistego pozbawienia wolności (zatrzymania i tymczasowego aresztowania), oskarżonemu B. D. (1) na poczet kary pozbawienia wolności okres od 12 marca 2019 roku do dnia 13 września 2019 roku, a oskarżonemu D. C. okres od dnia 20 listopada 2018 roku do dnia 25 lipca 2019 roku.

Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. D. M., adw. F. M. i adw. J. M. kwoty po 1254,60 złotych (w tym podatek VAT) tytułem nieopłaconej obrony udzielonej z urzędu;

Na podstawie z kolei przepisu art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwolniono oskarżonych B. D. (1) i D. C. w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym odstąpiono od wymierzenia opłaty, kierując się ich sytuacją rodzinną i majątkową oskarżonych oraz faktem orzeczenia długotrwałej kary pozbawienia wolności.

SSO Paweł Pomianowski